

FPT THƯ

BỨC THƯ KHÔNG GỬI - THƯ GỬI CÁC BÀ VỢ

CUONGLQ - FDC ĐN

Kính chào các chị em hiện đang là phu nhân của tất cả các anh em đồng nghiệp với tôi trong đại gia đình FPT.

Tôi xin có đôi lời được gửi đến các chị em về những bức xúc và khó khăn... mà anh em chúng tôi đang hàng ngày phải gồng gánh trên đôi vai còm này và mong chị em đọc để thông cảm, thấu hiểu cho người chồng tội nghiệp của mình.

Điều thứ nhất tôi xin đề cập đến chính là áp lực công việc mà chị em đã vô hình chung áp đặt vào cánh đàn ông chúng tôi. Là phụ nữ ai cũng muốn tự hào mình có một người chồng thành đạt, làm manager, có tiền, có xe, có nhiều cổ (phiếu)... nói tóm lại là phải có tất tât những gì để ông chồng mình phải hơn ông chồng cô bạn thân, ông chồng của bà đồng nghiệp... và của cả bà hàng xóm. Để chị em có thể không phải lo lắng về chuyện kinh tế trong cuộc sống, không phải đắn đo khi muốn mua một vật dụng mình yêu thích và để chị em có thể khỏe, có thể tự hào với mọi người rằng mình đang sở hữu một đức lang quân hoành tráng. Và nếu có ông chồng nào còn trong thời điểm không thỏa mãn được niềm tự hào của các chị em thì sẽ có kết quả như thế nào chắc có lẽ tôi cũng không cần phải nêu ra. Và với áp lực như vậy, cánh mày râu chúng tôi hàng ngày phải vắt kiệt sức của mình để làm việc, chiến đấu mong đem lại nụ cười hạnh phúc cho chị em nhà mình.

Nhưng nếu chỉ có vậy thôi thì đâu có việc gì phải bàn nhĩ?! Mâu thuẫn nằm ở chỗ ngoài trách nhiệm phải đem lại sự tự hào cho chị em ra, thì anh em chúng tôi còn được yêu cầu phải dành thời gian để thực hiện nghĩa vụ của một người chồng, người cha mẫu mực. Phải về

nhà sớm hàng ngày để giúp vợ nấu cơm, tắm cho con, ủi đồ... và hàng trăm công việc lớn nhỏ không tên khác. Và khi đêm xuống phải là người bạn người tình để chị em trút bầu tâm sự chuyện vui buồn trong ngày. Ôi, tất cả những trách nhiệm đó đều trút lên tấm lưng chúng tôi 24h trong một ngày và 365 ngày trong một năm thì làm sao chúng tôi kham nổi!? Mà nếu không kham nổi thì hậu quả như thế nào bạn biết rồi đấy, nhẹ thì bị vợ trách móc hờn dỗi hoặc là bị sếp nhắc nhở, nặng thì gia đình tan nát hoặc bị đuổi việc ngay tắp lự. Khổ lắm thay! Chúng tôi là những đấng trượng phu thân dài vai rộng và hàng ngày phải gồng mình lên để giữ cân cân luôn cân bằng giữa công việc và gia đình. Chúng tôi rất muốn và mong mỗi mình vừa là một cá nhân thành đạt trong xã hội, vừa là một người chồng người cha mẫu mực. Nhưng cuộc đời có bao giờ cho chúng ta điều gì trọn vẹn đâu, cũng như là con người thì có bao giờ hoàn hảo tuyệt đối cả. Bởi vậy xin chị em đừng nên quá cầu toàn mà yêu cầu anh em chúng tôi phải thực hiện tốt tất cả các yêu cầu trên. Một người chồng tuyệt vời thì chỉ là một nhân viên "lèo tèo", và một sếp to thì sẽ là một ông chồng "lèo tèo". Vậy các chị hãy chọn một trong hai vị trí trên đi. Nếu không chọn được thì các chị hãy bằng lòng và thông cảm với cái "lèo tèo" mà mình đang sở hữu, hãy quyết định đi các chị nhé.

Đây cũng chỉ là một lá thư tự sự của chính bản thân tôi không biết phải ngỏ cùng ai. Nhân dịp đến kỳ sử ký mới, muốn gửi gắm tâm sự nho nhỏ này đến tất cả các chị em đã hoặc sắp có gia đình nên thông cảm cho những người đàn ông chúng tôi đặc biệt là những người FPT luôn đi sớm về muộn.

CHÀO...

HIỆNN T11 - FPT Land

Chào lẻ tám ta chào cơn suy thoái	Tiếng gió thổi, người và dân ủ rũ
Chào C10 ta dẫn tới 20	Cơn cơ gì mà người phải khóc than
Chặng đường dài vinh quang khốn khó	Khủng hoảng
Ta vẫn đi vì có cách C người	Lan tràn
Chào lẻ tám chào tuổi đôi mươi	Đến thân ta cũng còn lo chưa đặt
Chào đồng đội và cả đồng tiền nữa	Kinh bang ư?
Ta chào hết, chào từng người ra cửa	Tế thể ư?
Không ngoái cổ nhìn 3 sắc của logo	Để lại cho đời những lỗ hổng tham lam!
Tôn Đổi Đổi giờ ta đổi sang Đô	Một tiếng cảm ơn ta thay lời hối lỗi!
Màu xanh nhạt ta say mê hơn hết	Số phận công ty và vận mệnh cuộc đời
Trí Sáng ư? Đổi mới hay là chết?	Sẽ chuyển xoay theo con tạo thời gian
Quyết tâm cao làm Gương sáng cho đời	Những sắc xanh và cả sắc da cam
Ta Gương mẫu, Ta rạng ngời	Màu Green hay blue cũng vậy
Ta ngự trị nơi vườn Chim chót vót	Ta chợt thấy một sớm mai tỉnh dậy
Hỡi thần dân! Hãy nhìn vào ung nhọt	Cô độc cô đơn!
mà chúng ta	Giữa cơn nhạc lễ
đã	Mừng công ty đến tuổi trưởng thành.
dung dưỡng những năm qua	
Chúng đã lớn	
căng da	
xé thịt	
Hãy đập phá	
hãy xé bỏ	
hãy chọc ngoáy	
Cho tan chảy mủ ra	
Cho cơ thể bớt đi phần ốm yếu	
Ta đau đớn khi thấy mình hèn yếu	
Ôm lồng chim và im lặng! Lặng im!	

CHIỀU VIỄN XỨ

RYU

Chiều thị trấn lắt rắc mưa bay, cả thung lũng trông thật là âm đạm. Tầng mây xám vẩn vù trên đầu trải dài tưởng chừng vô cùng vô tận. Đằng phía xa, ngọn núi quen thuộc trước nhà chìm hẳn trong màn sương trắng dày đặc, khiến cho đường dốc của khu trượt tuyết thường ngày vẫn thấy rõ giờ đây biến đâu mất. Cả ngọn núi như biến thành một bức tường mây khổng lồ cao đến tận tầng mây xám, tưởng chừng có thể theo đẩy trôi lên đến tận trời.

Hắn đứng trước khu nhà, lặng lẽ ngắm khung cảnh thấy được lần đầu tiên trong đời. Con gió lạnh lạnh miên man thổi suốt vùng thung lũng dài lướt qua người hắn, kéo theo bụi mưa lất phất bay bay vương lên mặt. Cái lạnh lạnh của gió tan trong bụi nước thấm dần lên da mặt khiến hắn chợt run run. Đám hoa cúc dại ủ rũ trước sân cũng đang run rẩy như hắn. Từ khi mùa xuân đến vùng thung lũng này, đám cúc dại từ dưới đất mọc lên khắp nơi, mảnh đất trước nhà, trên đường hắn đi làm, khu ruộng chưa cày rồi kéo dài đến cả bìa khu rừng thông đang bắt đầu xanh trở lại. Trời ấm dần lên và đám cúc dại bắt đầu ra hoa, màu hoa vàng rực tươi sáng mỗi khi dưới ánh mặt trời thật là đẹp. Hắn nhận ra được cái cảm giác ấm áp trong lòng mỗi khi đứng ngắm khoảnh ruộng tràn ngập sắc vàng, chắc là do nỗi nhớ ánh nắng tràn ngập không gian nơi quê nhà xa xôi, nơi đó sắc nắng lúc nào cũng xinh tươi, cũng đẹp rực rỡ như thế này. Nhìn vào đấy, lòng hắn cảm thấy ấm áp lại, làm dịu đi cả cái lạnh bên ngoài lẫn cái lạnh trong nỗi lòng viễn xứ.

Nhưng hôm nay mưa, trời chẳng có lấy một chút tươi sắc, mà âm đạm cả mấy ngày liền. Nhìn đám cúc dại ủ rũ, hắn lại càng da diết nhớ đến cái nắng xa xôi, nhớ cái cảm giác nóng bỏng rơi trên tay, trên mặt quen thuộc. Nhớ ngày xưa, đứng giữa cái nắng chang chang

của thành phố biển, hắn dang rộng đôi tay, đón lấy cái gió mằn mặn hơi muối thổi lên mặt, lên thân người thật sảng khoái làm sao. Những lúc ấy, hắn thường chậm chậm tận hưởng cái mùi vị quen thuộc đã thân thiết từ nhỏ ấy, dường như không biết chán. Cái không khí trong lành ấy, mùi vị thân thương ấy, cùng với ánh nắng chan hòa tràn ngập không gian, tràn ngập luôn cả tâm hồn hắn, quét đi toàn bộ những lo lắng, những căng thẳng của bài vở thường ngày, chỉ để lại một cảm giác lâng lâng trong lòng. Hắn như bay bổng, như đang muốn bay vút lên giữa muôn ngàn nắng gió, hòa mình vào cảnh sắc rực rỡ của biển xanh.

Trong vô thức, hắn bỗng dang tay hít lấy một luồng khí trong lành nơi đây, nhưng đột ngột, hơi lạnh ấy làm hắn giật mình choàng tỉnh, mới nhớ là hắn đang đứng trong một cái thung lũng xa lạ lạnh lẽo chứ không phải ở nhà. Tay hắn đột nhiên buông thõng, lại lơ mơ nhìn về hướng bức tường sương trắng phía trước, nơi bình thường vẫn là hình ảnh một ngọn núi quen thuộc. Thường ngày hắn vẫn nhìn về phía ngọn núi ấy, chẳng phải vì ngọn núi ấy đẹp dễ gì, cũng chẳng có chi đặc biệt. Đơn giản chỉ vì trong thâm tâm hắn biết rằng thẳng theo hướng ấy, xa tít tắp, chính là nhà.

Thở ra một hơi, hắn lại quay nhìn về phía Đông, lòng chợt cười nhạo. Có lẽ vì trong suốt cả vùng thung lũng thôn quê này, kéo dài từ hồ Suwa đến phía Đông, nơi đây chính là nơi đầu tiên có thể nhìn thấy được núi Phú Sĩ, ngọn núi có dáng vẻ thật là kỳ lạ và cuốn hút không thể giải thích được. Thế mà cả năm, người dân ở đây chắc chẳng mấy khi nhìn thấy ngọn núi đó, vẫn bị mang tiếng có tên Fujimi mới kỳ. Hướng nhìn về Phú Sĩ thường ngày mây bay rất nhiều, che lấp hết cả hình dáng Phú Sĩ, kể cả những ngày nắng đẹp cũng hiếm khi quang đãng ở phía đó, còn những ngày như thế này thì

nói đến làm gì. Rõ ràng, cái thị trấn vớ vẩn này ngoài đường trượt tuyết kia ra thì chẳng có chi đáng để ý. Đàng xa, đoàn xe vẫn mãi miết rì rì lướt qua trên con đường ướt, trông thật vô vị.

Xốc lại cái áo khoác, hắn thả bước đến bên cây anh đào nho nhỏ trước sân, ngắm nghía những cái chồi tái mét những nước. Kể ra thì hoa anh đào cũng hay hay, sao nó nở nhiều thế nhỉ? Hôm trước hắn một mình xách máy ảnh đi chụp hình hoa đào, nhìn hoa đào nở bung trắng cả một vùng mà thấy lạ lùng. Hoa nở đầy cành, trắng muốt tựa như tuyết phủ đầy trên cây vậy. Mỗi khi cơn gió thổi qua, cánh hoa rơi rụng cuốn theo gió lất phất lả tả như những đoá bông tuyết bay bay. Nhìn cây anh đào lúc ấy xinh tươi khoe sắc giữa ánh nắng nhẹ nhàng, tựa như một thiếu nữ Nhật đang êm êm trong một điệu vũ làng quê tuyệt đẹp giữa cánh đồng xanh ngắt. Hắn nhớ là hắn đã ngỡ ngàng nhìn điệu múa ấy một hồi lâu, thường thức cảnh sắc thiên nhiên đẹp đến tuyệt vời ấy. Nhưng hắn vẫn có một cảm giác xa xăm trống vắng lạ lùng. Khi hắn chợt nhận ra cảm giác ấy trong lòng, thực sự cũng lấy làm khó hiểu, nhưng rồi nhanh chóng cảm giác được điều gì. Khung cảnh tuyệt sắc này, đối với hắn dường như vẫn còn thiếu điều gì đó, màu hoa trắng muốt kia dường như lạnh lẽo quá thì phải, điệu vũ

kia dường như không sống động, cũng không nồng ấm, cảm giác lạ lẫm và xa xăm quá. Phải rồi, nó không phải là mai vàng quê hương. Anh đào ở đây không có được ánh vàng rực rỡ như nắng ấy, thiếu hẳn mùi hương nồng ấm thoảng trong không trung, quện theo gió cuốn lên thân người, quấn quít vương vấn mãi không rời. Nàng thiếu nữ Nhật xa lạ này khác hẳn với cô gái mai vàng quê hương, nồng hậu mà dịu dàng, tươi tắn rực rỡ mà thân thương gần gũi. Điệu múa anh đào kia cũng không có sôi nổi như vũ điệu giữa đất trời rực rỡ đầy nắng và gió của những nhành mai thân thương ấy.

Hắn so vai, đưa tay phất phất bụi mưa đọng trên áo khoác, ngược mặt nhìn trời mây bao phủ, lắc lắc đầu, rồi hít một hơi vào đầy lồng ngực. Hơi lạnh làm hắn tỉnh người lại, hình như trời sắp tối rồi thì phải. Hắn nhìn lại hướng ngọn núi trước nhà, nhovn miệng cười tươi tỉnh. Cũng không đến nỗi nào, chỉ hơn một tuần nữa là hắn sẽ quay về nhà rồi. Tưởng tượng đến lúc hắn sắp được thả mình vào biển xanh trong vắt, thả trôi nhẹ nhàng giữa khung trời bát ngát, hưởng thụ làn gió nồng nàn ánh nắng ấm mùi muối biển thân thuộc, trong lòng bỗng rộn ràng xao xuyến. Hắn lẩm nhẩm vui vẻ, “Từ viễn xứ, ta lại trở về nhà.”

CHUYỂN NHÀ... CHUYỂN NHÀ ĐÂY

TRILK - FSoft HCM

“Ngày đó ngày đó sẽ không xa xôi, còn chúng ta vẫn là người khuôn vác...”

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu bọn tôi chuyển chỗ ngồi: đổi G - chuyển; đổi dự án - chuyển; tách G - chuyển; nhập G - chuyển; G tăng dân số - chuyển; G giảm dân số - chuyển... Từ lầu 7 lên lầu 8 xuống EW và bây giờ là lên lầu 9 ET2... Còn tương lai chuyển nhà đi đâu nữa thì không ai biết chắc chắn!

Xung quanh việc tân gia nhà mới

Lại phải lòi hết tất cả những thứ linh kính sang một chỗ ngồi khác, dọn nhà mới để mà làm việc... ở một tòa nhà khác. Thế là ngày mai sẽ phải gửi xe ở tầng hầm, phải đi bộ gần 1km cả đi lẫn về cho bữa cơm trưa, chưa kể là cái thang máy 8 tầng cứ thi thoảng lại cà giạt mỗi lần lên xuống.

Kể ra đây chẳng phải là một công việc khó khăn nhưng tính ra, nếu sau mỗi dự án đều phải chuyển chỗ một lần thì trung bình một tháng phải đi một lần, riêng việc làm đủ thủ tục trả và nhận chỗ mới thì cũng đã đủ phức tạp và tiêu tốn bao nhiêu thời gian rồi. Nhân viên của công ty thì ngày càng tăng lên, cơ hội để số chỗ ngồi bị quá tải cũng theo đó tăng lên và nguy cơ phải vác “đứa con” PC thương yêu đi từ nơi này sang một nơi khác ngày càng cao...

Hậu chuyển nhà

Cái lúc có cảm xúc “kể lể” “trình bày” về vụ việc chuyển nhà này, tôi mới có ý lần la về xem cái nhà cũ của mình thế nào? Có nhiều điều khá thú vị quanh việc sau khi “nhập cư” về nhà mới, có nhiều kẻ mới chợt nhớ ra là đồ đạc cá nhân của mình cũng như phục vụ trong công việc chẳng biết sót đâu và lạc tới nhà ai?

Kể thì quay lại tìm dây cáp máy, kể thì tệp tài liệu, kể thì cái áo khoác, nực cười nhất là mấy đôi dép đi trong phòng, vì không lẽ mỗi lần chuyển nhà các đồng nghiệp ngồi ngồi thế kia lại đi mua dép một lần?

Tìm “hàng xóm” thì ời thôi chẳng còn ai, chung cảnh ngộ di cư cả rồi, đành tìm chị lao công vậy! Mà tìm thì cứ tìm thế chứ chuyển nhà liên tục thế, nhiều bộ phận thế thì các chị ấy cũng nhớ làm sao hết được.

Nghe đầu chị HằngĐM sững sờ khi nhìn thấy báo Cucumber tết và báo chúng ta số tết bị cho vào sọt rác trong khi có rất nhiều người vì nghỉ tết sớm nên không có báo đọc. Trên các status của skype và mail, “người người” thông báo số ext mới. Thậm chí bộ phận IT còn phải làm hẳn một bản tin trên VOF thông báo việc chuyển nhà và chuyển số ext.

Do chuyển nhà mà VOF lượng cộng tác viên trực âm thanh tại các lầu cũng bị thay đổi liên tục trong vòng 1 tháng trở lại đây. Cứ mất công rủ rê, dự đồ được ai trực âm thanh là 1 tuần sau lại bị thay đổi lại toàn bộ contact point, số ext liên lạc. G33 hiện nay do chuyển sang “khu đất mới” nên hệ thống loa phát thanh của VOF chưa kịp thời phủ sóng.

Kết

Nhớ lại hồi còn là sinh viên, việc chuyển chỗ cứ như theo mùa. 4 năm học thì đủ như phép tính $4 \times 4 = 16$ lần chuyển nhà trọ vì tí ti những lí do khác nhau. Giờ đi làm rồi lại cứ điệp khúc chuyển chỗ ngồi. Không biết chừng nào FSOFT có riêng hẳn một “đình cư” để hạn chế việc chuyển chỗ, chừng nào FSOFTers ai cũng có một căn nhà thành phố để không phải sống kiếp đi thuê. Một điều không tưởng!

CÒN LẠI GÌ KHI ANH ĐÃ RA ĐI

BUTCHI - FSoft

Còn lại gì khi anh đã ra đi?
Giọt nước mắt mặn nồng bờ môi nhỏ
Chút vẩn vương nhẹ nhàng dấu có
Cũng chỉ làm ánh mắt buồn thêm
Đôi khi tình yêu là con thuyền chênh vênh
Cứ tìm mãi mà không ra bến đậu
Đôi khi ta như hai đường thẳng
Chạy một nhòai cũng chỉ song song
Ta cứ nghĩ cuộc đời sáng trong
Yêu thật nhiều rồi sẽ nhiều hạnh phúc
Nhưng ai biết dòng sông nhiều bến đục
Neo đậu vào, rồi khắc khoải ra đi
Ta cứ nghĩ ta sợ chia li
Thì cố giữ những gì chưa mất
Nhưng chợt thấy trong dòng đời bất tận
Một con thuyền nặng trĩu mối tình si
Còn lại gì khi anh đã ra đi?
Ngoài nỗi buồn của con thuyền không bến đậu?

What is left when you have gone
What is left when you have gone?
Tears flow saltily on my lips
Feel missing, though only a bit
Just makes the eyes more gloomy
Sometimes love is a tottery boat
Keep finding for a parking shore
We two are like two straight lines
Just keep going but never meet
I have been thinking that life is so transparent
Give much love, and gain more happiness
But who knows the river has so many muddy shores
My love boat anchored then left grievously
I thought I was afraid of separation
So I tried to keep the things I haven't lost
Suddenly I found, in my life flow
My small boat laded with love and sorrow
What is left when you have gone?
Besides the sanity of a flowing boat
Finding her parking shore...

ĐIỂM DANH CHỢ Ở LONDON

THAIBA – FSoft

- Đất đỏ, hơ, làm gì có chuyện ấy.
- Chất lượng tốt, đúng roài.
- Đa dạng, phải chăng.

Nhớ là ở đây tôi đi chợ, không phải đi mua sắm.
Sáu tháng ở London, chúng tôi đã đi trên dưới 10 chợ,
chợ Việt, chợ Tàu, chợ giới, chợ chủ nhật, chợ thứ bảy.

1. Chợ Việt: Chợ này tất nhiên là không phải toàn người Việt bán mà chỉ là chợ có cửa hàng đồ Việt/người Việt bán khá khá. Hai khu chợ là Depford và Hackney. Thôi thì đủ loại hàng hóa, rau củ. Bạn muốn rau muống tươi ngon? Cho mình xin 2 đồng (bảng).

- Em ơi, cho anh mua ít rau mùi tàu.
- Dạ, có ngay ạ, anh chọn lấy một túi đi (túi này ít nhất cũng phải 1.5 kg).
- Ấy chết, anh chỉ lấy vài lạng thôi.
- Ở đây bán theo túi anh ạ, 4 bảng anh ná.

Dân bán hàng đa số là nói tiếng Việt ngọng lú ngọng lồ. Nhưng mà thế là tốt lắm rồi. Nhìn lại, không thiếu bất cứ một món gì. À, hình như thiếu đồ nấu canh chua thì phải, bọn mình toàn phải nhờ tiếp tế đồ chua từ Việt Nam sang. Muốn tới Hackney: đi xe buýt số 48

2. Chợ Tàu: Thôi, chả nói nhiều, vì người Tàu ở đâu mà chả có. Chợ Tàu bán nhiều đồ châu Á hơn chợ Việt. Giá cả cũng rẻ hơn. Nên mua đồ thức ăn ở chợ Tàu. Chỉ đi chợ Việt khi muốn kiếm đồ Việt.

3. Chợ Trời: Chợ ở ngoài trời giống như các chợ cóc ở Việt, cũng bán đủ loại rau củ thịt thà. Nhưng chúng tôi khoái nhất là hoa quả và chủ yếu đi chợ Trời để mua hoa quả. Một bảng một hộp nho ngon, không hột, ngọt

lịm. Hai bảng hai hộp nho nhỏ dẫu tây đỏ mọng. Thành thạo chúng tôi mua được với giá rất rẻ, đây là những lúc cuối ngày, họ bán tổng hàng để về, nhưng đừng nghĩ rằng hoa quả đấy không tươi ngon. Có nhiều hòm xách nặng trĩu cả tay mà tiêu mới có 5 bảng. Rẻ hơn ở Việt Nam đấy, mà ở đây thì không lo thuốc sâu, thuốc bảo vệ thực vật.

Đặc điểm của những chợ này là thường nằm ở ngoài trung tâm thành phố, zone 3, 4. Vài nơi như: Lewisham, và một nơi nữa là điểm cuối của xe buýt 48 (walthamtow).

4. Chợ thứ Bảy, Chủ nhật: Nghe tên là biết liền hà. Chợ này thì nhiều vô kể, có lẽ là do thứ 7, Chủ nhật mọi người đều rỗi rãi, ra kiếm thêm ít tiền chẳng. Đến London Bridge Bus Station, bắt buýt số 47, đi kịch bên là đến chợ Shoreditch. Ở đây có rất nhiều thứ đáng để bạn quan tâm tập phí lù thì đủ thể loại. Đặc biệt điện thoại di động thì phong phú nhất nhưng toàn hàng không rõ nguồn gốc. Nó thực sự thu hút chúng tôi vì giá cả phải chăng (có lẽ do không phải đóng thuế và tiền thuê cửa hàng). Tất nhiên, phải biết mặc cả.

Một chợ khác cũng đáng bàn, ở gần Houslow. Phát hiện ra chợ đó đầu tiên không biết có phải là MạnhMT không. Trong một lần lên trên nhà MạnhMT chơi được quảng cáo về một con chuột máy tính với giá 2 đồng và dùng được một tuần thì nó qua đời, cả nhóm quyết định sáng chủ nhật ghé thăm chợ đấy. Ui trời, đi cũng khá xa mới tới nơi. Bụi ơi là bụi là nhận xét của chúng tôi, đã thế lại còn mất 0.5 đồng để được vào chợ. SonNH mua được một khẩu súng cổ (sút vôi thì phải, hay sút mất cái gì đó??) mất 1.5 đồng, lo lắng không biết có mang

về qua hải quan được không. một đồng chí nữa thì rất hài lòng khi mua về cho vợ được một cái túi thật đẹp, một đôi giày cho ông cháu và 3,4 thứ khác lặt lè. ThaiBA cũng bon chen với quyết tâm, đã mất 0.5 bảng roài thì cũng phải mua được cái gì chứ. Thế là vác nguyên một cái tripod to đùng dài ngoàng về mất 2 bảng. Về mới xót tiền vì phát hiện ra nó nặng quá, không mang về Việt nam được. Bé ThảoDT thì vác được 1 thùng nho to đùng về, bằng giọng oanh vàng bé thét từ 2.5 xuống 2 bảng mà không được, đến giờ vẫn hơi ảm ứ. Số nho đó bé ăn được vài ngày. Nhìn chung, ra về ai cũng hỉ hả với chiến lợi phẩm thu được.

5. Chợ đêm: Convent garden: đây thực sự là một trung tâm giải trí vào ban đêm của người Anh. Bạn nên

đến đây thật sớm (6pm) bởi từ thời điểm này đã có rất nhiều hoạt động. Đầu đó một nhóm người nhảy rập, nhảy điệu Flamenco ở giữa đường. Ngay góc khác là một nghệ sĩ xiếc đang biểu diễn ảo thuật với nước cho các quý bà quý cô. Màn diễn thực sự sôi nổi hẳn lên khi nhà ảo thuật này không biết vô tình hay cố ý làm đổ nước ra người cô gái khán giả được mời lên.

Ẩm thực là nét chủ đạo ở đây. Có rất nhiều loại bánh trái từ mọi miền của Anh Quốc (tuy nhiên quả thật tôi không hợp khẩu vị lắm, có thử ăn một cái bánh tên là pig in blanket, mà không thực sự hài lòng). Một điều lý thú là bạn sẽ bắt gặp một hương vị rất Việt. Một cửa hàng bán cà phê Việt ngay giữa trung tâm ẩm thực này. Chúc cửa hàng ngày một đông khách

DOANH SỐ

VĨNH NV3

Lòng buồn không thấy số đâu
 Thế gian có biết ai sầu hơn tôi.
 Gục đầu vò tóc bậm môi
 Ngăn dòng lệ ứ lệ trôi ngược dòng.
 Kế hoạch làm vẫn chưa xong
 Ôm phone, ngồi chat, đợi trông đặt hàng.
 Giờ thì thiếu số lang thang
 Mây đưa, gió đẩy bàng hoàng thân trai.
 Dòng đời lúc rủi, lúc may
 Có đêm yến tiệc, có ngày thiếu ăn.
 Hôm nay thiếu số nhọc nhằn
 Ngày sau quyết chí sang bằng số kia.

PHÚT TÌNH CỜ GẶP LẠI

QUOCND - FSoft

Thoáng một hôm nào, tà áo trắng nhẹ bay
Vắt qua lưng trời một sắc màu thanh khiết
Mới hôm nao trên môi còn đọng lời từ biệt
Giờ gặp lại nơi này, sao chẳng thốt nên câu?

Có phải là em – người con gái tuổi thơ?
Trong những chiều mộng mơ trên cánh đồng cỏ lạ
Trên những cánh diều lượn chao trong khoảng trời
mùa hạ
Và những con sóng thuở nào đã vào dĩ vãng những
ngày xa.

Có phải là em - mắt biếc những chiều mưa?
Bước sóng bước trên con đường điểm những đốm
hoa vàng rực

Mưa nhẹ bay, cho lòng ai náo nức
Tay cầm tay, nửa bước nửa muốn ngừng.

Có phải là em - nàng xuân giữa tiết đông?
Đem hơi ấm thổi vào hồn cây cỏ

Đem ánh mắt cảm thông những tâm hồn bé nhỏ
Và đem nụ cười gieo lại ở thơ tôi.

Gặp lại nhau đây - định mệnh - phải không em?
Vẫn cơn gió chiều nào dùng dằng không vội bước
Vẫn cơn mưa dịu dàng làm cho tâm hồn tôi thấm ướt
Vẫn như ngày nào, ngượng ngập, ta với nàng làm quen.
Em vẫn là em – người con gái của lòng tôi

Vẫn ánh mắt biếc thơ ngây, vẫn bờ môi hồng mơ mộng
Như cơn gió ngập ngừng trong buổi chiều thu ghé
muộn
Thoảng qua rồi, mà vẫn đọng lại một mùi hương!

FDC ĐÀ NẴNG

MINHTVD - FDC

FDC đó một gia đình.
Tọa lạc ngay tại 112 Phan Chu Trinh.
Gia đình 78 thành viên.
Không cùng huyết thống, nhưng mà thương nhau.

Nơi đây có những con người.
Sống rất tình cảm, chan hòa cùng nhau.
Sẽ chia những lúc gian nan.
Cũng như thành đạt, thật là thương thay.

Nơi này có một không hai.
Sếp cũng như lính, sau giờ tan ca.
Nhậu nhẹt cứ thế mà la.
Sao ly chú ít, không bằng ly anh.

Ăn chơi nhảy múa ok.
Nhưng vào công việc, phải là good thôi.
Quota sếp đã đưa ra.
Liệu mà nói khéo, để hàng được đi.

Hỗ trợ ới hỡi BO.
Cùng em CS, thêm chàng triển khai.
Chung tay góp sức đi nào.
Để đưa Đà Nẵng, ngày càng vươn xa.

Sánh ngang cùng với hai đầu.
Không để tụt hậu, xứng người miền trung.
Siết tay, siết chặt lên nào.
Cùng nhau đi tới thành công nhé người.

Tâm tư, tình cảm gửi vào.
Mừng ngày kỷ niệm, FPT tròn hai mươi.
Mai này vật đổi dời sao.
Cũng không sao đổi, lòng người FDC.

KHI EM KHÔNG CÓ ANH...

GIANGTTT – FSoft

Khi không có anh, em có thể tham gia hát hò với bọn bạn rất khuya mà không sợ có ai đó gọi điện nhắc nhở liên tục với những lời giận dỗi.

Khi không có anh, em có thể sẵn sàng tham gia bất cứ vụ tụ tập nào khi có đứa bạn nào gọi rủ rê.

Khi không có anh, những lúc bận việc, em có thể đi làm về rất muộn mà không mang cảm giác có lỗi vì có ai đó đang chờ mình.

Khi không có anh, em có thể lể mề ngủ dậy muộn vào ngày chủ nhật mà không sợ có ai đó đến gọi mình đi loăng quăng dạo phố.

Khi không có anh, em có thể tụ tập với mấy đứa bạn gái mà nói chuyện trên trời dưới biển vào những cuối tuần.

Khi không có anh, cả mùa đông em có thể mặc lại đồ ấm cũ của năm ngoái mà không cần tốn tiền sắm thêm gì.

Khi không có anh, những lúc bị cuộc đời ngoảnh mặt lại, em về nhà và gục đầu vào gối, vì không có ai ôm lấy em an ủi, và để em tựa vào vai mà khóc.

Khi không có anh, mỗi buổi chiều, em chậm chậm rời công ty, không cần vội vã, vì biết rằng không còn ai chờ mình ở dưới chân công ty, để đèo mình đi ăn một món gì đấy vào mùa đông lạnh, hay đi ăn kem vào những buổi mùa hè.

Khi không có anh, lâu lắm rồi em không ăn phở buổi sáng.

Khi không có anh, lâu lắm rồi em không đi xem film rạp.

Khi không có anh, em có rất ít quần áo mới, em ngại shopping, vì không có ai tự nguyện làm xe ôm, vừa làm quan sát viên rất nhiệt tình.

Khi không có anh ở bên, những lúc cãi nhau em mà do em gây ra, em không thể lườm lườm yêu anh, hay phụng phịu giả vờ để xin lỗi.

Khi không có anh, em phải tự lái xe đi đi về về những chỗ cần phải đi, và không còn một bờ vai vững chãi để em tựa vào những lúc đi trên đường.

Khi không có anh, em không còn quan tâm đến thời tiết của từng mùa nữa. Vì không còn ai đó để nắm tay em đi trên đường, cảm nhận mùi thơm của các loài hoa đặc trưng của từng mùa đang nở. Và mùa hoa sữa rồi đến hoa phượng, hoa bằng lăng cứ qua đi, qua đi lúc nào không hay nữa.

Khi không có anh, em sống mỗi ngày 24h, với những đầu việc được vạch rõ ràng, những đầu việc khô khan không cảm xúc.

Khi không có anh...

Tóm lại em vẫn thích những lúc có anh hơn.

NGÃ BA ĐƯỜNG

CANDY

Em chợt thấy mình đang đứng trước ngã ba
Chỉ một bước chân là đã sang ngã khác
Cái ngã ba đường khiến nhiều người lẫm lặc
Chân bước đi rồi có quay lại được đâu
Ngoảnh lại nhìn về con đường phía sau
Con đường có anh và em cùng bước
Buồn bã quay về con đường phía trước
Có chọn con đường không có anh đi?
Chẳng ai muốn nói hai từ “chia li”
Nhưng không thể yêu khi niềm tin rạn nứt
Em biết mình rồi sẽ nhiều day dứt
Nhưng chẳng thể nào quay ngược lại ngày qua.
Chẳng biết tại sao mà tình yêu đổi thay
Tại thời gian hay tại ta nhầm chán?
Em đã bước qua một đoạn đường lãnh đạm
Và nhận thấy mình đang đứng trước ngã ba
Chỉ một bước chân là mình sẽ mãi xa
Em đứng lại, nhìn về anh lần cuối...

TRÁI TÁO ĐẸP

HÀNGĐM - FSoft

1. Mỗi khi buồn tôi vẫn thường khoác ba lô biến khỏi thành phố trong một vài ngày, tới một nơi hoàn toàn xa lạ để thấy mình hoàn toàn xa lạ, thậm chí với cả chính bản thân mình. Đạo này rất bế tắc, những bức ảnh tôi chụp không có gì mới lạ, chỉ theo những lối mòn cũ với những suy nghĩ cũ. Bao nhiêu tiền dành dụm được tôi đổ vào cái nghiệp chụp ảnh này. Đốt bao nhiêu tiền phim vẫn chưa được cái nào ưng ý. Bế tắc đến mức tôi chỉ nằm nhà và chụp tất cả những gì xung quanh mình, từ cái trần nhà bằng gỗ cũ xin phủ mẫu thời gian đến khung cửa sổ treo lủng liểng cái chuông gió có hình ngôi sao tím nhạt mua từ hồi nào hồi nào. Tiếng chuông gió leng keng thường reo lên vào mỗi buổi chiều nổi gió lẫn cả vào tiếng thở dài của ba mẹ trong ngôi nhà cũ kỹ. Những âm thanh níu theo từng cơn gió vô tình ấy lẫn cả vào tiếng xoay mình trần trọc của tôi khi đêm nằm trên giường nhìn xuyên qua ô cửa sổ thấy một khoảng trời thành phố nhàn nhạt thiếu ánh sao đêm. Thụy vẫn thế, lúc sôi nổi, lúc trầm tư, lúc sẵn sàng, lúc hững hờ. Bao thời gian trôi qua rồi vẫn là một người bạn rất thân của Thụy để kiên nhẫn ngồi nhìn từng làn khói thuốc buông hờ qua kẽ tay. Có lẽ lý do biến khỏi thành phố một thời gian cũng còn là bởi muốn xa Thụy, muốn thoát khỏi cái trạng thái ngọt ngào của đợi chờ. Nên chẳng hãy bắt đầu một cuộc sống mới mà ở đó Thụy là Thụy và mình là mình, đừng đợi chờ một lời hẹn ước.

2. Hà Nội trong đêm đón mừng năm mới ngập tràn sắc đỏ. Dọc những con đường quanh bờ Hồ, những người bán bóng bay đứng san sát nhau thành một hàng dài khiến người ta cảm tưởng bóng bay đỏ rợp trời và thành phố như khoác thêm áo mới. Tôi không vội vã chụp ảnh mà đến ngay điểm hẹn. Một bữa liên hoan mừng năm mới trước khi rời thành phố cùng câu lạc bộ tình nguyện trẻ và những người bạn Quốc tế. Căn

nhà nhộn nhịp bởi bữa tối đang những bạn trẻ đều là sinh viên Việt Nam cùng các bạn tình nguyện viên nước ngoài. Tôi đã tiếp xúc với mọi người vài buổi trước, khi cùng tham gia buổi thảo luận về chất độc màu da cam tại văn phòng của UNDP. Bọn trẻ thật giỏi. Đó là những ý nghĩ của tôi dành cho câu lạc bộ tình nguyện trẻ. Tất cả đã cùng nhau viết một dự án về tổ chức mô hình workcamp tại Việt Nam gửi lên quỹ của UNDP và được tài trợ cho chương trình này. Workcamp quốc tế đầu tiên tổ chức tại Hà Nội này có sự tham gia của những người bạn đến từ Hàn Quốc, Nhật Bản, Bỉ, Nga và Pháp. Dịu dàng và nhút nhát là Mina không nói được tiếng Anh nhiều. Anh chàng Hiro ngơ ngố, tính tình lại dễ mến nên luôn được các bạn gái vây quanh. Cùng độ tuổi ấy có cả Alexandra tóc vàng, xinh đẹp, thông minh và năng động đến từ nước Nga. Pie người Bỉ làm việc ngay tại UNDP nhiều tuổi hơn bọn trẻ rất nhiều, chín chắn và trầm ngâm, không lãng tử đẹp trai kiểu hào hoa như anh Ludo người Pháp. Tôi đã nhanh chóng hoà nhập cùng với cả đoàn và quen nhanh, quen luôn thành phố nhỏ của tôi để sẵn sàng cho một chuyến đi dài ngày xa Hà Nội trong suốt chương trình tình nguyện.

Gần 12h đêm tất cả vội vàng phi ra bờ Hồ không quên mang theo chai sâm panh. Tất cả hoà chung cùng không khí hào hoa rực rỡ của thành phố đón một năm mới đặc biệt bên bờ Hồ. Chai sâm panh bật lên, mọi người ôm nhau, mọi người gào lên, mọi người reo hò. Những chiếc xe máy thỉnh thoảng vùn vụt lao qua với những câu Happy New Year méo tiếng. Em bé bán ngô vẫn cặm cụi ngồi quạt những bắp ngô bên bếp than hồng, khuất sau hàng người bán bóng bay như đối với em khoảnh khắc giao thời của năm chưa từng đến và cũng không quan tâm đến đám người hò reo qua lại. Alexandra đưa cho tôi chai sâm panh khi tôi vừa chụp xong bức ảnh

em bé bán ngô nướng quạt than. Tôi chợt nhớ đến hôm câu lạc bộ tổ chức nấu cháo cho trẻ em Làng Chài dưới chân cầu Long Biên mấy hôm trước, tôi cũng chụp được cảnh bọn trẻ ăn cháo trên cát bên ánh lửa hồng hắt lên lấp loá những khuôn mặt, có cả mặt Alexandra đang cười rất tươi. Dù mấy giờ trước cô không muốn theo Pie đi trên những chiếc cầu chênh vênh để vào tận trong những ngôi nhà bấp bênh trên mép nước hôi thắm từng hộ gia đình của Làng Chài. Alexandra vẫn còn rất trẻ, tôi thầm nghĩ và bỏ qua luôn cả sự ngạc nhiên khi cô không hề biết bài hát Cachiusa mà các bạn sinh viên Việt Nam hát.

Mina cũng trẻ như vậy nhưng không có cá tính gì đặc biệt như Alexandra mà yếu ớt và nhút nhát. Vì thế tôi được giao nhiệm vụ ngủ chung phòng với Mina để sớm hôm sau đánh thức và đưa ra nơi xe đỗ. Khách sạn nhỏ xíu nằm trên phố Đinh Liệt, bên trong cơ sở vật chất hơi tồi tàn. Đã đêm rồi đường phố vắng hoe, chỉ còn những tốp taxi ba lô đi lại. Khách sạn chỉ thuê cho Ludo, Hiro và Mina. Alexandra ở chung với Pie ở một nơi tiện nghi đầy đủ và thuận lợi. Nhaoáng một cái, vừa về đến khách sạn lúc gần 1h đêm, tất cả đã rủ nhau đi ngủ. Tôi không có thói quen ở ngoài đường muộn nên chối từ, chỉ ngồi dưới tiền sảnh chuyện trò với dăm người bạn nước ngoài xa lạ và người lễ tân. Đợi hoài không thấy những người bạn của mình về tôi muốn đi tìm như thể muốn lo lắng cho Mina. Một anh lễ tân của khách sạn đưa tôi đi. Bọn họ chỉ đến ngủ ở đó thôi. Anh dùng xe và chỉ cho tôi thấy một sân nhảy nổi trên mặt sông Hồng. Tôi chạy băng băng xuống triển đề qua một cây cầu dài, ngớ ngàng lọt vào một thế giới của âm thanh, ánh sáng và mùi Tây. Họ ôm nhau, họ hôn nhau, họ uốn éo đầy nhục thể. Toàn Tây là Tây, kin kít nhau đủ mọi hình hài, mùi và mầu. Trên một sân khấu cao, tôi thấy Mina nhảy điên cuồng không hề giống một Mina như tôi nghĩ. Ludo thì khỏi phải nói, từ ngày đặt chân đến Hà Nội, tối nào Ludo cũng mò lên sân tới tận khuya. Anh lễ tân bảo vậy.

Chúng tôi đến Hà Long vào một ngày mùa đông hừng hực nắng, Thành đoàn Hà Long đón tiếp nồng hậu, cờ hoa và băng rôn. Tôi không hề chụp ảnh tạo nào, chỉ đứng đút tay vào túi áo ngắm nhìn biển. Giữa mình mông tận hưởng cảm giác đơn côi đến vô chừng. Tất cả đang hồ hởi nhật rác trong chương trình bảo vệ môi trường. Thành đoàn Hà Long sung sướng nhất vì có thành tích

báo cáo thông quan những bức ảnh chụp cùng cờ và băng rôn. Thăm trại trẻ mồ côi, Thành đoàn Hà Long mang cả máy quay phim. Những đứa trẻ ngây ngô bám riết lấy các bạn tình nguyện viên và nhanh chóng hoà đồng. Chỉ có Pie ngồi buồn bên bậc thềm hỏi tôi. Họ đến vì trẻ em hay đến vì báo chí? Và đêm đến, khi tôi chìm sâu vào giấc ngủ sau một chuyến đi dài, tất cả những bạn trẻ vẫn đủ sức kéo nhau lên sân nhảy.

Chương trình tiếp tục kéo dài đến Huế. Lúc này, tôi không còn quan tâm đến các bạn tình nguyện nữa. Đường như tôi mang trong lòng tâm trạng thấy mình giống như cậu bé trong phim Almost Famous. Biết hết những câu chuyện bếp núc của cả đoàn. Nhưng có lẽ tôi chẳng viết gì sau chuyến đi dài mà chỉ mang về những bức ảnh không nói được bằng lời. Tôi không biết phải trả lời nỗi thất vọng trong sâu thẳm ánh mắt của Pie ra sao. Tôi chỉ nói với Pie rằng các bạn Việt Nam rất nhiệt tình, hồn nhiên, đây là lần đầu tiên có thể chưa có nhiều kinh nghiệm. Pie vẫn chỉ trầm ngâm ngồi ngắm cơn mưa bất chợt bùng trên sông Hương khi thuyền lặng lẽ trôi xa dần chùa Thiên Mụ.

3. Huế luôn làm cho tâm hồn con người ta dịu dàng và mộng mơ hơn. Để hiểu được Huế đến và đi ào ào làm sao có thể thấm được hết mọi vẻ đẹp? Có những lúc tôi đi theo đoàn nhưng cũng có lúc tôi đi riêng một mình theo cách khám phá của riêng tôi. Lúc này, các chương trình được gọi là từ thiện, bảo vệ môi trường đã không còn, mà đến Huế là để tìm hiểu Di sản Văn hoá. Tôi đã đến Huế đôi lần nên không còn cảm giác giống như những vị khách du lịch thông thường. Thời gian dừng chân tại Huế không nhiều, nên tôi tranh thủ những giây phút yên tĩnh của mình bằng cách tách đoàn thuê xích lô đi dọc con phố mang tên Hà Nội. Xa Hà Nội không lâu mà rồi thấy nhớ. Huế mùa này rất lạ, không lạnh lắm nhưng có những cơn mưa bất chợt dù chẳng phải mùa hè. Ở Hà Nội tóc ngắn, quần hộp, ba lô lủng liểng phi xe ẩm ẩm ngoài đường mỗi khi có việc. Vào đến Huế, nhẹ nhàng trong làn mưa với chiếc váy dịu dàng. Giá Thụy trông thấy hẳn chẳng thể nhận ra. Mấy bữa nằm dài trên ô tô đến Huế, quần chân nằm co ro như con mèo nhỏ trong chiếc ghế chật hẹp, lòng mơ hồ dâng lên một nỗi đơn côi da diết mà không ai hiểu, không ai nhận ra giữa những ồn ào và cười nói. Kể cả lúc này cũng vậy, ngồi một mình trong quán cà phê Xưa, quán mà Thụy hay tới mỗi khi đến Huế, cũng có cảm giác như vậy. Huế là miền

đất thân thương của Thụy, chỉ biết thế qua lời Thụy kể. Những khi buồn Thụy thường nhảy tầu vào Huế rồi lại ra. Thụy khoe Thụy biết một vài nơi rất hay như là quán cà phê Xưa, khi nào tới Huế nên đến. Thế là rời đoàn để một mình ngồi ở Xưa để cảm giác đi thăm Huế hộ Thụy vậy. Đã bảo đi xa để tìm một điều xa lạ sao lại đi tìm điều thân thuộc thế này? Những bức ảnh, liệu có được bức ảnh nào nhìn cuộc sống bằng ánh mắt tươi sáng và tràn đầy hy vọng hơn? Khi bế tắc tôi thường chụp cận cảnh. Bất giác tôi cầm máy ảnh chụp lia lịa những giây phút thăng hoa của người nghệ sĩ dương cầm duyên dáng trong tà áo tím đang chơi đàn nơi góc phòng ấm áp ánh sáng. Chỉ là chụp, chẳng có dụng ý nghệ thuật gì.

Trở lại Hà Nội sau chuyến đi dài, chỉ muốn giữ trong lòng những suy nghĩ và kỷ niệm đẹp nên không muốn tham gia cuộc tranh luận và tổng kết sau workcamp. Có một xuất dành cho sinh viên Việt Nam được tới dự workcamp tại Bỉ nhưng có sự tranh giành về quyền lợi nên dẫn đến mất đoàn kết nội bộ. Trước lúc chia tay, Pie tặng tôi một quả táo trên bàn tiệc và nói rằng “Bề ngoài mọi thứ thật giống một quả táo đẹp nhưng bên trong thì mục ruỗng mất rồi”. Tôi không nói gì chỉ bắt tay Pie thật chặt, hứa sẽ rửa ảnh giúp Pie và mang đến cho Pie sớm.

Tôi lại lững thững trở về với phố phường Hà Nội ồn ã ghé qua hiệu ảnh quen thuộc rửa ảnh. Ngồi chờ Thụy tại bậc thềm nhà hát lớn trong cơn mưa xuân li ti giát ánh sáng của đèn đường một mẫu lấp lánh. Chẳng hiểu sao tôi lại chờ Thụy khi mới biết rằng trong xấp ảnh chụp từ máy của Pie tôi vừa rửa ban chiều có một bức ảnh trong một cửa hiệu bán đèn lồng tại Huế có hình của Thụy và một cô gái lẫn trong đám đông của đoàn tình nguyện. Có lẽ bức ảnh này được chụp khi tôi đang một mình lang thang trên con phố mang tên Hà Nội ở Huế. Thình thoảng có những lúc tôi không đi cùng đoàn. Chương trình của chúng tôi có thời gian cho các nhóm đi chơi tự do. Hẳn là một bạn sinh viên tình nguyện nào đó đã cầm máy của Pie nên hình chụp bị lệch. Đây là bức ảnh lỗi bị lệch khuôn hình, lọt vào trong đó hình ảnh Thụy đang dắt tay một cô gái lúi húi giữa những chùm đèn lồng rực rỡ. Một tay Thụy cầm cái đèn lồng mẫu đỏ giơ ra nhìn cô gái với ánh mắt đầy triu mến. Để có thể nhìn rõ hơn tôi đã nhờ phóng to hình và tôi đã cảm nhận được nỗi buồn đang dâng lên trong tim mình. Ánh mắt

của người con gái ấy, khuôn mặt ấy trong ảnh ấy là cô gái chơi đàn dương cầm tôi gặp trong quán Xưa.

Mưa vẫn phát li ti trên mặt nhưng tôi không ướt mắt. Vẫn giữ được xấp ảnh và trái táo không ướt trong balô. Thụy ào đến đầu ướt và tóc dựng ngược lên quả chòm chòm. Đã ăn gì chưa, anh đói mềm cả người rồi. Thụy tự dung hoạt bát và đầy sức sống hẳn lên, khác những ngày dài ngồi trầm ngâm như thể là muốn bào chữa một lỗi gì đó, có thể là lỗi đến muộn chẳng hạn. Thụy ăn xì xụp như một người lâu rồi chưa được ăn. Ăn đi. Thụy lại gấp thức ăn đặt vào bát vẫn ăn cẩn như những ngày nào. Có gì mới không. Chuyến đi vừa rồi thế nào, em có chụp được nhiều ảnh không? Cho anh xem những bức ảnh em chụp nào. Tôi ậm ừ bảo quên ở nhà mất rồi vì ảnh vẫn nằm chung một tập vừa lấy lúc chiều, cũng không muốn để Thụy biết mình đến Huế. Em giận anh à? Anh xin lỗi. Thụy nhẹ nhàng dỗ dành. Anh vừa ở Huế ra chưa kịp nghỉ ngơi gì nhận được tin nhắn của em là luôn đấy. Thôi ăn đi, thế thôi mà cũng giận à. Nhìn này, anh mua quà cho em đây, đèn lồng đỏ mà em thích đấy. Tôi nhận chiếc đèn lồng từ tay Thụy, tránh ánh mắt nhìn triu mến mà lòng buồn mênh mang. Chắc là nó sẽ không được treo trên ô cửa sổ thay thế chiếc chuông gió. Chắc là nó cũng sẽ không được tôi thả lên những ánh đèn ấm áp ở trong nó mỗi khi chiều kéo ánh sáng vào đêm. Chắc là tôi không phải đi đâu xa nữa để xa Thụy bởi tôi không có lý do gì để đợi Thụy nữa.

Tôi đặt quả táo lên bàn hỏi Thụy về mẫu của quả táo. Đẹp không? Táo này thơm cực đấy. Anh ngửi mà xem. Anh ăn nhanh lên em gọt cho mà ăn. Thụy bảo tôi mới đi xa về mà đã thay đổi nhiều thế, trước kia có bao giờ thấy vậy? Thụy khen mẫu của quả táo rất đẹp, ứng đỏ và căng mọng đầy sức sống, là quà tặng ai lại ăn mất, để dành cho đẹp. Tôi bảo thế cũng được nhưng trong lòng thầm nghĩ nếu mà bỏ hết lớp vỏ tươi đẹp kia liệu táo ngọt hay táo đắng?

Bất giác tôi chợt nhớ đến lời của Pie “Bề ngoài mọi thứ thật giống một quả táo đẹp nhưng bên trong thì mục ruỗng mất rồi”. Vì thế những bức ảnh của tôi vẫn có hình ảnh tương phản của những mảng màu sáng tối, cả những bức ảnh không giấu nổi sự bế tắc của nỗi cô đơn. Và căn gác nhỏ của tôi vẫn leng keng tiếng chuông gió như đợi chờ những điều khác hơn sau mỗi chuyến đi xa về đưa tay mở ô cửa nhỏ, nhìn xuống khu phố tấp nập người qua lại như một dòng chảy không ngừng.

VỀ F9

ĐỨCNM2 - FDC

Nghe vẽ nghe ve
 Nghe vẽ Ép chín (F9)
 Đen như hắc ín
 Đích thị Đức mun
 Mặt như giấy thun
 Là Khoa Nguyễn Tuấn
 Dài như bánh thuẫn
 Là Pi Ka Chu (HiểnLCT)
 Lúc ngổ, lúc ngu
 Là tên Bá Trí (TríDB)
 Hai mắt ti hí
 Là Chương Lờ Tê (ChươngLT)
 Hát hay khỏi chê
 Là Trần Kim Khánh
 Mặt trắng như bánh
 Là Tùng Hát Ba (TùngH3)
 Giỏi múa hát ca
 Uyên Trần Vũ Diễm
 Dáng đi uyển chuyển
 Em Thúy Tê Tê
 Cả khối anh mê
 Là em Trâm múp
 Dáng đi lúp xúp
 Hải Trương Văn Thanh
 Ra vẽ đàn anh
 Là Huy Lê Trọng
 Cái bụng chổng ổng
 Là em Thanh bầu
 Cái mặt ngầu ngầu
 Là thằng Hoàng thuyết (HoangHT2)
 Ốm ròm ốm riết
 Là Dũng Lờ Tê
 Chưa uống đã phê
 Là Nguyễn Đức Trọng
 Chưa nói đã ngọng
 Là sinh viên Hà
 Uống bia như tà
 Là Chương Nguyễn Đức
 Thiếu ấy (xxx) là tức (chết)
 Là Lê Khắc Sinh
 Quạu quọ linh tinh
 Là Đức Công Võ
 Loạ loạ cái mỏ
 Là Sơn Nguyễn Chí
 Tối giờ ngủ tí
 Vì xong sử ký.

EMAIL CHỈ DÙNG ĐỂ LÀM VIỆC

TRẦN NAM CHÂU - FSoft

MậnDT (account không tồn tại cho đến thời điểm này) thờ dài khi nhận mail mới. Mới vào công ty, Mận đã nhận những mấy mail làm quen. Có mail của anh bạn cùng gặp khi thi đầu vào. Có mail của cái anh hôm mới vào gặp Mận lơ ngơ đứng ngoài hành lang, anh í quẹt thẻ rồi dẫn đường cho Mận đến tận nơi, hỏi tên lại còn tận tình hỏi cả họ của cô nữa. Mận vừa set up hòm thư thì mail của anh cũng đến, còn trước cả mail của leader. Còn cái mail cụt ngủn: “Em ăn sáng chưa?” gửi đến đánh xoẹt một cái làm Mận giật cả mình, hoá ra là cái anh ngồi cùng khoang hôm trước vừa hướng dẫn Mận cách dùng Outlook. Mận nghĩ là dùng mail để không làm ồn ảnh hưởng người khác nên cũng viết mail “chat” lại, nhưng sau anh ấy cứ ngồi im im ngay sau lưng gửi mail “phỏng vấn” Mận làm cô thấy hơi... ghê ghê. Ban đầu mail làm quen còn làm Mận thấy vui vui. Như mail của cái anh cùng thi đầu vào bảo Mận là “cùng cố gắng nhé” giống như lời chia vui của đồng đội sau khi chiến thắng í. Nhưng mấy hôm gần đây không hiểu sao mà có nhiều mail quá, toàn người ở tận G nào G nào. Các mail đều vui vẻ, dí dỏm và thân thiện lắm. Nhưng Mận đâm ra ngại vì trái ngược với sự phóng khoáng vui vẻ của những bức thư, Mận thấy nhiều người mà cô tiếp xúc đều có vẻ khô khan và nghiêm nghiêm, nhất là chị nhóm trưởng mỗi lần nhắc việc đều rất lạnh lùng. Trong giờ làm việc mà nhận những lá thư như vậy, tuy đã biết là các anh (deve)loper làm hết mình và chơi hết mình, nhưng Mận vẫn thấy áy náy như có ánh mắt của chị nhóm trưởng nhắc nhở sau lưng.

Chính vì thế mà hôm qua đi học ORT, có một anh, cao ráo và có vẻ vui tính lắm, tự nhiên tiến vào giữa lớp

bảo Mận ghi cho số điện thoại và địa chỉ thì Mận ngại quá đi nên ghi thật nhanh, lúc quay đi anh ta còn lăm lăm bấm “chỉ có thể thôi á” ??? Ghét thế! Làm cái anh béo bên cạnh được thể trâu: “Còn đòi thế nào nữa. Sao em không ghi mười địa chỉ cho nó lạc đường luôn”. Mấy chị PQA ngoảnh lại nhìn Mận cười, làm cô ngượng quá đi mất.

Chiều nay Mận đang ngồi đọc tài liệu thì anh béo đi ngang qua, tự nhiên kêu “A đây rồi” rồi rẽ vào chỗ Mận. Mận cười chào anh nhưng anh nghiêm mặt hỏi: “Em là Mận DT phải không?” rồi ôn tồn như sợ làm Mận lo lắng anh bảo: “Chiều nay hết giờ làm việc em lên phòng FIST gặp anh có chút việc nhé”. Mận hãi quá hỏi lại: “Có việc gì hả anh?” anh làm bộ ngăn ngừa như không muốn nói chuyện trong khoang nhưng rồi cũng thấp giọng nói rành rề: “Công ty có hai chị cùng là Mận DT, mấy hôm nay tự nhiên nhận rất nhiều mail làm quen, mà có cả mail yahoo bạo dạn lắm, các chị ấy không OK nên forward hết lên phòng FIST. Anh biết là có em mới vào lại có tên như thế nên đoán là định gửi cho em, anh forward lại cho em rồi đấy nhận được chưa?” Mận ngại ngùng quá nhưng cũng bình tĩnh xét đoán là đâu có thư nào của FIST. Anh béo bật cười: “Thôi chết thế thì FIST cũng gửi nhầm rồi” rồi bảo Mận: “Anh ngồi bên kia, lát qua chỗ anh rồi lên phòng FIST mà đọc mail.”

Thôi chết rồi, lần này xấu hổ toàn FSoft chứ chẳng chơi. Mận đã nghe kể chuyện có vụ gửi mail nhầm, người nhận bức mình đem lên forum mắng vốn. Cô thấy mình có lỗi quá vì biết là lead lớn lead nhỏ, mỗi ngày đều nhận rất nhiều mail nên khó thông cảm với

những cánh chim bay lạc đàn như vậy là đúng thôi. Anh béo quay đi rồi, Mận ngồi tẩn ngẩn lo lắng, tự nhiên chẳng làm được việc gì nữa. Ai bảo cô cứ thật thà với các anh làm chi.

May hay là do anh béo cố ý, một lát sau thì giọng thủ thi của Ngọc Anh đã vang lên trên các bức tường FSoft. Mận đứng dậy đi tìm anh béo, bụng mong thăm giờ này phòng FIST vắng người, anh béo có vẻ cũng biết đùa chắc cũng thông cảm chứ ngồi đó mà “đọc mail” giữa bao con mắt thì hãi quá. Anh béo thấy Mận mặt mũi lơ ngơ đến tìm, anh ngó Mận thờ dài rồi đứng dậy đi trước. Vào thang máy anh đứng chấp tay sau lưng cúi đầu như đang mặc niệm, Mận lú lú theo sau anh dọc hành lang, lú lú theo anh vào Cafeteria. May quá thế là ít nhất cũng không phải ngồi “đọc mail”. Cô cố đùa một câu để làm dịu tình thế: “Phòng FIST hết chỗ ngồi rồi sao anh?” thì anh thản nhiên kéo ghế ngồi, chờ Mận ngồi xuống rồi anh thủng thẳng bảo: “Anh đâu có làm ở phòng FIST?”. Mận ngơ ra như bò đeo nơ, làm anh phải cố lắm mới giữ được vẻ lạnh te buông gọn một câu: “Anh bịa chuyện để mời em đi uống cà phê thôi mà”

Trời ơi nhìn vẻ mặt nhơn nhơn của hấn mà Mận tức muốn chết. Cô chụp tờ báo cuộn tròn đập cho một nhát sừng vù cả... tóc. Hấn lại còn cố phân trần sau khi đã phá lên cười tung cười tấy: “Anh sợ viết mail lẫn lộn em nhầm anh với thằng nào em ghét (bộ hấn nghĩ cô không ghét hấn chắc) em lỡ tay tung lên Intranet thì anh lại dính stress. Với anh thì email chỉ để làm việc...”

Thánh thần “ép xốp” ơi. Em quý tất cả các anh nhưng mà làm quen kiểu này hồi hộp muốn chết. Ghét ghê!

F9

THỜI LẠM PHÁT

SINHLK - FDC

(Phỏng theo lời bài hát Chuyện nhỏ - Tuấn Khanh)

Có những lúc giá tăng tưởng như là khó (bán)
Có những lúc thấy lo nhưng mọi chuyện chẳng thấy
nhằm nhò

Có những lúc đồ lên tưởng như xong (toi) rồi đó
Nhưng nghĩ lại rồi chuyện chẳng đáng mà lo.

Như cái giá (điện thoại) tuần qua thơm phức. À há
Đến hôm nay tự nhiên cao vọt à há
Giận quá giận đi giận thiệt à há
Nhưng dầu sao chuyện nhỏ cũng đừng có bực.

Nào hãy bán đi nào bạn nhé
Giá tăng chỉ là lẽ thường
Hãy lên đơn hàng bạn nhé
Đồ tăng chỉ là chuyện thường ngày.

Có những lúc thuế tăng tưởng như là khó (bán)
Có những lúc thấy lo nhưng mọi chuyện chẳng thấy
nhằm nhò

Có những ngặt nghèo tưởng như xong rồi đó
Nhưng nghĩ lại rồi chuyện chẳng đáng mà lo. (chỉ là
chuyện nhỏ)

Cuối tháng rồi F9 cùng đi nhậu
Kéo nhau đi gặp mưa suốt đường đi
Thôi thì ướt ta cùng nhau bị ướt
Vui chút đi ướt cũng chẳng hại gì.

Có những lúc chuyện nhỏ tưởng như là khó, (nhỏ thiệt
đó)

Có những lúc thấy lo nhưng lại chẳng nhằm nhò
Có những lúc ngặt nghèo tưởng như xong rồi đó
Nhưng nghĩ lại mọi chuyện chẳng đáng mà lo.

Có những lúc hàng mới (hót) về một lố
Nào anh em ta cùng nhau à lố
Đơn hàng ra là anh em có số
Vây cả tuần ta thấy vui hơn nhiều.

Nào hãy bán đi nào bạn nhé
Giá tăng chỉ là lẽ thường
Hãy lên đơn hàng bạn nhé
Thuế tăng chỉ là chuyện thường ngày.

HÃY YÊU THẬT LÒNG ANH

CANDY

Sẽ có bao nhiêu người nữa giống như em?
Yêu anh thật lòng, tin anh thật sự
Và sẽ bao nhiêu người cùng anh bước trên con đường cũ
Nơi anh em mình ngày trước đã qua?
Cứ ngỡ rằng ta phải xa nhau
Anh sẽ biết yêu chân thành hơn trước
Nhưng tại sao trên con đường anh bước
Anh vẫn chẳng thật lòng với những người thật sự yêu anh?
Có lẽ nào tình anh quá mong manh
Có lẽ nào anh cứ lợi dụng lòng tin của những người con gái
Yêu anh trong khờ dại,
Ngây thơ tin vào hai chữ “thủy chung”
Có lẽ nào anh không thấy nhớ nhung
Nên không thấy nỗi đau của những người bị anh ruồng bỏ
Chắc anh không tin một ngày nào đó
Sẽ có một người phụ lại chính tình anh
Đến bao giờ anh biết tôn trọng tình yêu?
Để hạnh phúc thật sự là hạnh phúc
Để thật lòng em còn coi anh là bạn,
Khi không chung đường, vẫn nhớ được về nhau.

TRUYỆN NGẮN... NGẮN

NGOCONH - FSoft

Nó mới đến. Công việc mới, đồng nghiệp mới, cái gì cũng mới. Ngơ ngác. Mắt tròn xoe. Bị nhét cho một núi tài liệu để tìm hiểu: tools này, app này, template này, một đống những thứ lằng nhằng nữa... Join vào giữa dự án, phải gấp rút tìm hiểu để bắt kịp tiến độ. Xoay ngang xoay ngửa giữa một đống hỗn độn, chẳng biết bắt đầu từ đâu. Anh Team Lead đầu trục ngang qua, nhe răng: "Có gì không hiểu cứ hỏi, em nhé." rồi lao đi như một cơn lốc, trong khi nó chưa kịp chớp mắt để tiếp nhận "sự giúp đỡ nhiệt tình" của anh. Quay ra nhìn một lượt cả Team: 2 khoang, 8 góc, mỗi người một góc, ôm khu vực cái PC yêu dấu của mình, dán mắt vào đó như thể trên đời này không có cái gì đáng xem hơn ý. Tặc lưỡi. Thôi, ai cũng bận việc của họ, đành "tự thân vận động" vậy, an ủi dù sao nó cũng không thuộc dạng "máu lên não chậm" lắm.

Hai ngày vật lộn với những "tài sản thừa kế" của dự án, nó cũng lờ mờ biết được cái dự án này đang làm gì, công việc của nó sẽ là gì (Lạy Chúa!!!). Nó cũng biết được các thành viên của Team hình như đều thích sự yên tĩnh, rất ít nói chuyện với nhau, lặng lẽ đến, lặng lẽ về, mà về cũng khá muộn. Có lẽ họ căng thẳng vì công việc đang gấp rút. Hết giờ làm, nó sắp xếp lại công việc, cũng đủ thời gian để nghe được cái chương trình VOF: Bạn bè tặng nhau, chúc mừng sinh nhật, tặng quà trước khi chia tay đi onsite... Cũng hay. Nó mỉm cười. Ra về. Thang máy vắng vẻ. Tháng 10 trời tối nhanh quá.

Một ngày nữa lại trôi qua trong khi nó "nghịch" mấy cái app mà sắp join vào. Tiếng nhạc báo hết giờ vang

lên nhẹ nhàng, bình thản quá. Nó thích bản nhạc này lắm, mặc dù nhiều người nói nghe buồn quá. Nó nghĩ có lẽ lý do để nó không bỏ về sớm mà ngồi lại đến phút cuối là để nghe bản nhạc này. Công việc đang dở, vừa nghe VOF vừa xem nốt vậy. Cả team vẫn đang miệt mài với công việc. Giọng chị "Mặt vuông" nhẹ nhàng đọc lời tâm sự của một ai đó. Bà này nói chuyện giọng khào khào mà qua loa sao mượt mà, tình cảm thế:

"... Lần đầu tiên gặp em, anh đã nhận ra em là người anh hằng tìm kiếm. Mong rằng bài hát này sẽ giúp em hiểu được tình cảm chân thành của anh...". Nó bất chợt buột miệng: "Ui giờ ơi!!!", và ngạc nhiên khi cả Team cũng vừa "Giờ ơi" cùng lúc với nó. Bất giác nó cảm thấy mọi người trong Team nó đều quay ra nhìn nhau, rồi nhanh chóng quay lại ngay với cái màn hình của mình mà không che giấu nụ cười đang nở trên môi. Một chút relax giữa những căng thẳng của công việc. Nó cũng nhận thấy mình đang cười toe toét một mình.

- Thế này thì chết! - Tiếng anh Team Lead vang lên sau một lời nhắn "mùi mẫn" nữa từ VOF.

- Chuối quá. - Một "đồng nghiệp" ngồi sau lưng nó tiếp lời.

Công nhận hôm nay VOF toàn lời nhắn "chuối" thế không biết. Hay trời trở lạnh nên người ta "tâm trạng" hơn. Chắc thế... Một "đồng nghiệp" khác ra về, ngang qua chỗ nó, quay lại cười: "Về thôi em..".

Nó lại cười một mình, với tay tắt cái màn hình theo quy định "Tiết kiệm điện" của công ty. Về thôi, đôi quá!

XIN LỖI

DOLOVEMEDO - FSoft

Con xa gia đình lao vào cuộc sống
 Có những mất mát mà con không
 thể nói
 Nghĩa là đã có lúc con đánh mất con.
 Xin lỗi bạn bè, ôi tôi xin lỗi
 Bao tháng ngày rồi không gặp nhau
 Chỉ dăm ba đôi câu qua chat.
 Hay chào vội vàng qua chiếc máy
 cầm tay.
 Xin lỗi tình yêu tôi, anh hỡi!
 Chỉ nhận ra khi đã mất anh
 Chỉ một đại khờ mà đại khờ mãi mãi
 Bóng anh tan theo ánh trăng phai.
 Xin lỗi tôi, tôi xin lỗi tôi
 Đã mãi mê theo những điều không
 tưởng

Tự khép mình trong một vòng cô
 độc
 Sống nhạt nhòa, không mục đích,
 chờ mong.
 Hỏi cuộc đời có ai đại, ai khôn?
 Tôi đang sống chỉ bởi tôi vẫn sống.
 Chợt sáng nay ủa mình trong gió,
 nắng
 Tôi ngập tràn trong tình yêu mệnh
 mỏng
 Từ những điều không tưởng, ai biết
 không?
 Xin lỗi bình minh, xin lỗi ban mai
 Tôi thức dậy muộn nên quên bạn
 Xin lỗi tia nắng hồng bên khung nhỏ
 Tôi đã đóng cửa ngăn bạn vào thăm.
 Xin lỗi tuổi thơ, xin lỗi mặt trời thơ
 Tôi lớn từ khi nào, tôi không biết nữa
 Không hồn nhiên, không tinh nghịch
 hào hứng
 Tôi lạc giữa đời tôi...
 Xin lỗi cha mẹ, xin lỗi các em

YÊU EM

RYU - FSoft

Đã bao lần nhìn sao trời khấn nguyện
Anh ước rằng mình sẽ mãi bên nhau
Để từ nay cho đến cả ngày sau
Dù sung sướng hay cả những niềm đau
Anh nguyện mãi ngồi bên làm người lau
Những giọt nước lã dài trên đôi má
Và tim anh sẽ chẳng là băng giá
Mà ngày ngày chia sẻ những buồn vui...
Anh ngồi đây trong những buổi chiều rơi
Lòng thầm ước một điều quan trọng nhất
Niềm hạnh phúc sẽ dừng bao giờ mất
Để cho anh người hạnh phúc thứ hai
Hay thời gian hãy ngừng trôi mãi mãi
Để anh sẽ mãi mãi được cạnh bên
Để đợi lúc xúc cảm trào dâng lên
Anh chìm đắm trong hôn em hạnh phúc
Bóng hình em đậm trong tim từng phút
Sẽ bên anh ngay cả ở trong mơ
Anh sẽ biết điều em hằng mong nhớ
Thật tuyệt vời khi đây lại là anh
Khi trăng sáng trời đêm như tiên cảnh
Anh lại ước rằng em đang ở bên

Rồi hai ta sẽ cùng vút bay lên
Hòa với gió cùng màn đêm huyền diệu
Khi thế giới gom lại một buổi chiều
Anh là biển, em mặt trời rực đỏ
Và thế giới vẫn mãi mãi còn đó
Ánh huy hoàng đoạn cuối chuyện thần tiên
Xua tan đi tất cả nỗi muộn phiền
Anh, hoàng tử cùng công chúa em dạo bước
Em ngắm nhìn, mắt ngập tràn hạnh phúc
Trong ráng chiều, đồng cỏ trẻ đùa chơi
Nếu anh biết biến cảm xúc thành lời
Anh sẽ gửi niềm yêu thương vào gió
Để yêu thương chẳng thể là ngọn cỏ
Vô tình nát bởi những bước chân qua
Khi thế gian nhỏ như một ngôi nhà
Anh và em sẽ cùng ô cửa sổ
Và ngày ngày chung cả một đường đi
Anh muốn hiểu được điều em đang nghĩ
Sau những tiếng thở dài chẳng được vui
Khi mắt em dõi nhìn phía xa xôi
Để anh không ngại ngần điều lắm lỗi
Vô tình khiến em im lặng trầm tư
Nhớ về em trong những buổi chiều mưa
Anh lại ước em đừng bao giờ biết
Chỉ thi sĩ mới vẽ được nên thơ
Chẳng qua họ chỉ lắm nỗi mộng mơ
Như nhà văn bịa truyện sao tài thế
Ở bên em, anh hoàn toàn có thể
Vẽ nên thơ hay viết nên thành dòng
Để tô lên sắc nhạt màu cuộc sống
Nhưng tim anh đang có cả dòng sông
Mà chẳng thể vẽ nên lời đơn giản
Gửi cho em một nỗi niềm vô hạn
Để nhận được thêm cả một dòng sông...

FSOFT

HẠ GỤC FOX: 2- 0

BC - FSoft

Sự chuẩn bị kĩ càng

Sau trận hòa do không may mắn, tuyển nữ Fsoft quyết tâm tập luyện cả về kĩ thuật lẫn thể lực. Và sau vụ cả đội bom mail tập trung rất rầm rộ thì trời xóc động mưa to, cả đội vẫn không nản, tiếp tục huy động mọi người luyện tập được thêm 2 buổi nữa trước khi vào giải. Lần đầu tiên đội tuyển FSoft đi tập đông đúc và vui vẻ đến thế. Dưới sự hướng dẫn của “anh bầu” DươngNT(G21), các cầu thủ nữ dần dần ăn ý hơn và biết giữ bóng, chuyển bóng hơn. Chính vì vậy, ra sân lần thứ 2 đội bóng tự tin hơn dù đã được cảnh báo “FOX là một trong những ứng cử viên của giải, đội FOX có một “viên đạn màu đen” vừa “bụ bẫm”, vừa khỏe lại vừa ... đen, có khả năng chạy từ đầu sân đến cuối sân không mệt...”.

Vào trận

Dù vẫn còn tình trạng các cầu thủ mãi soi gương trang điểm nhằm giết giải đội “trang điểm đẹp nhất” nên đến muộn nhưng cuối cùng đội FSOFT vẫn đủ cầu thủ để có đội hình trong trận đấu với FOX: Thủ môn ThuDTM-FIST, tiền đạo: ThúyHT-G13, AnhLTV-FIST, tiền vệ cánh phải NhưNTQ-G13, tiền vệ cánh trái HạnhTTM-

G7, hai hậu vệ to con QuíNT-G5 và HươngVM-SQA. Dù đã nâng cấp được một hậu vệ to con, nhưng Fsoft vẫn mệnh danh là đội bóng suy dinh dưỡng.

Ai chứng kiến 5 phút đầu tiên của trận cũng sẽ khẳng định: FSoft chắc chắn sẽ bị FOX đè bẹp. Ngay sau tiếng còi của trọng tài, FOX đã lao lên dàn hàng ngang trước khung thành FSoft, ép sân liên tục và tấn công liên tiếp, sự lung túng hiện rõ trên mặt các cầu thủ FSoft. Sau những phút đầu tiên bị trù dập, cả đội dần dần lấy lại bình tĩnh, đưa trận đấu trở lại thế cân bằng. Do luyện tập kỹ, FSoft bắt đầu phát huy khả năng di chuyển kèm người đồng thời đẩy bóng lên cao. Càng về sau, FSoft càng giữ thế chủ động và trở thành đội tấn công chính.

Tuy nhiên thể lực vẫn là vấn đề của FSoft. Vào trận được vài phút, HạnhTTM đã bị “viên đạn màu đen” hai lần đẩy ngã ạch ra sân, bắn xa hàng mét. ThúyHT dù đã cố gắng ăn nhiều nhưng không lên được lạng nào, vẫn ở mức 34kg nên thỉnh thoảng vẫn bị 2,3 cầu thủ to con của đội bạn chèn bẹp dí. Dù vậy đội FSoft vẫn bọc lót tốt, liên tục tấn công và được nhiều quả phạt góc, biên sát khung thành đội bạn. Gần cuối hiệp 1, Fsoft được hưởng một quả phạt góc. HạnhTTM sau mấy lần đá biên bóng đi sạt, lần này tự nhiên bóng hơi bổng, bay

lọt qua hàng hậu vệ và bay về phía NhưNTQ. Không bỏ lỡ cơ hội, NhưNTQ giơ chân sút bóng vào góc lưới của FOX trước sự ngỡ ngàng của thủ môn và đội bạn. Cả đội và các cổ động viên reo hò ầm ĩ. Bàn thắng rất đẹp đầu tiên đã giải tỏa tâm lí phải thắng để có cơ hội vào vòng trong của FSoft, đồng thời chứng tỏ được rằng FOX mạnh, nhưng FSoft còn mạnh hơn.

Sau khi bị FSoft ghi bàn, FOX mạnh mẽ dâng lên một cách bất ngờ. Bất ngờ hơn, hậu vệ đội mình vẫn đang mãi dựa cột buồn với bạn về chiến thuật. Cả đội cuống cuống lao về phòng ngự. Nhưng “viên đạn màu đen” của đội bạn vẫn nhanh hơn và sút bóng sát vào góc của khung thành. Đó thực sự là một bàn thắng không – thể – cứu – vãn nếu thủ môn FSoft không quá xuất sắc ngăn người đẩy bóng ra ngoài. Cả đội thở phào đưa bóng lên trong tiếng còi kết thúc hiệp 1 của trọng tài.

Đội FSoft ra nghỉ trong tâm trạng cực kì phấn khích, say sưa hưởng thụ cảm giác sung sướng với chiến thắng đầu tiên và không giấu được vẻ tự tin khi cả đội càng về sau càng dần quân tốt, ép sân liên tục. Với tinh thần đoàn kết, các nữ cầu thủ luôn biết back up nhau kèm người và khóa chặt được ngòi nổ của “viên đạn màu đen”.

Những phút đầu tiên của hiệp 2 cũng giống như cuối hiệp 1, FSoft lại tấn công và được hưởng một quả đá biên gần khung thành của đội bạn. HạnhTTM lên đá biên, một quả bóng bổng bay thẳng về khung thành của FOX. Do bóng về đến khung thành thì đã ngang vai và không biết giữ bóng lại thế nào, hậu vệ đội bạn đành... đẩy luôn bóng vào lưới. Cả sân lại vỡ tung ra thêm một lần nữa. Các nữ cầu thủ ôm nhau sung sướng. Cả bọn chắc chắn sẽ thắng trong trận này...

Tiền đạo Văn Anh vẫn không hổ danh là cầu thủ “trâu” nhất không những trong bóng sọt mà còn trong bóng đá. Sau hai lần va chạm với “viên đạn màu đen”, ngòi nổ của viên đạn đã bị... tháo hoàn toàn. Về “đội

trâu”, bên tám lạng – người nửa cân, nhưng không ai hiểu nổi tại sao “viên đạn màu đen” bị đau chân và đá trong tình trạng xuống cấp trong khi AnhLTV vẫn tiếp tục ủng hộ đẩy ngã 2, 3 hậu vệ đội bạn trong những lần tranh bóng. Một ai đó nghi ngờ có doping, nhưng bí ẩn vẫn chưa ai khám phá được...

Trọng tài thổi còi cho đội bạn một quả phạt, nhưng có lẽ do “trọng tài chưa ăn sáng, thổi còi yếu quá” (AnhNN nhận xét) nên đội bạn không nghe thấy và tiếp tục chuyển lên, “viên đạn đen” ghi bàn và nhả lên sung sướng trong khi đội mình trên tuyến trên vẫn chỉ đứng im và... cười. Bàn thắng không được công nhận làm cho tinh thần FOX thêm xuống.

Những phút gần cuối hiệp 2, dù đã khóa được cầu thủ chủ chốt đội bạn nhưng các nữ cầu thủ liễu yếu, đào tơ của Fsoft cũng đã quá mệt và đá rời rạc hơn. Tuy vậy đội FSoft vẫn tiếp tục tấn công và suýt ghi thêm bàn thắng. (Thúy “còi” lúc ra sân vẫn kêu “tiếc quá, bóng toàn vào chân trái của mình”). Pha nguy cấp thứ hai xảy ra trước khi hết trận chỉ vài phút. Do đội bạn tấn công và hỗn loạn trước khung thành, cầu thủ đội mình để tay và phải bóng ngay trước cột gôn và FSoft bị quả phạt trực tiếp. Do kèm người tốt nên bóng không vào được lưới nhà trước sự đau tim của mọi người.

Kết quả

Hai bàn thắng là một điều ngoài sức tưởng tượng của đội bóng. Nữ cầu thủ FSoft với đội hình đồng đều, đoàn kết, tiền đạo nhiệt tình tấn công, hậu vệ chắc chắn, tuyến FSoft đã vươn lên thành một trong những ứng cử viên của giải và hiện giờ đang nhất bảng. Dù sau trận đấu, các cầu thủ nữ gần như kiệt sức, đau khắp toàn thân, dù huấn luyện viên bị khản giọng vì hò hét các cầu thủ lỡ đi... lạc vị trí. Dù cổ động viên đến không nhiều... nhưng đội bóng vẫn hùng hực khí thế quyết tâm cho trận gặp FHO chủ nhật tuần sau.

KỶ NIỆM

VĂN VVT - FSoft HCM

Chiều nay tan sở sớm, nó đánh xe một vòng qua các ngã đường phủ đầy cây xanh mà nó yêu thích. Một sở thích kỳ quặc, mẹ nó thường nói thế mỗi khi nó xách xe chạy nhong nhong ngoài đường mà chẳng có đích đến. Nó thích vậy, mỗi người đều tìm cho mình một cách thư giãn khác nhau chứ. Thật ra nó thích được người ta chờ kia, như vậy nó có thể thả hồn theo những suy nghĩ mông lung của nó. Ai nói nó lãng mạn hay sống ảo tưởng, mặc kệ. Nó nghĩ người ta đang ghen tức với nó và nó tự hào về điều đó, đâu phải ai đang lặn ngụp trong những cơn sóng lạnh của cuộc đời mà vẫn còn giữ được cho mình sự mềm mại, uyển chuyển của tâm hồn nhạy cảm luôn dạt dào cảm xúc và sức sống như nó. Nhưng hôm nay tự nhiên nó thích đi một mình... Thành phố về đêm đẹp và hiền lành quá! Sự tất bật, những gương mặt lo âu ban ngày giờ như chìm vào màn đêm, nhường chỗ cho những nụ cười thẹn của những cô gái đang yêu, nụ cười hạnh phúc của đôi vợ chồng nghèo bên những đứa con, những đôi môi chúm chím khẽ nhoeo cười trong giấc mơ hồng về một gia đình của những đôi mắt ngủ ngoan trên hè vắng. Nó cứ đi, ngắm nhìn và suy nghĩ...

Bất chợt nó thấy mình như lạc vào vườn hoa, hai bên đường toàn hoa là hoa. "Chúc mừng ngày nhà giáo Việt Nam 20/11". Ôi đúng rồi, sắp đến ngày Hiến Chương Nhà Giáo, sao năm nay nó quên bèn đi mất nhỉ? Mấy năm trước nó còn than phiền với các bạn là ngày Nhà Giáo sao bây giờ chẳng thấy nhộn nhịp như những ngày còn đi học, vậy mà... Có lẽ do nó chẳng còn nhỏ nữa. Ngày xưa, ngày Nhà Giáo Việt Nam đối với lũ học sinh tụi nó như một ngày lễ lớn, hơn cả ngày Tết. Mẹ nó năm

nào cũng tìm mua cho cô hay thầy của nó những món quà mà theo nó là chán ngắt: chai sữa tắm, hộp bánh tây hay sắp vải đẹp đẹp để cô may áo dài chẳng hạn, đĩa nào cũng giống đĩa nào, năm nào cũng vậy. Nhưng với những đứa trẻ như nó, đúng ngày 20/11 mới là ngày tụi nó mong đợi. Ngày đó tụi nó được nghỉ học, chỉ đến trường làm lễ thôi! Hôm đó, dù cũng chỉ được mặc đồng phục học sinh như mọi ngày nhưng hình như đĩa nào cũng xinh xắn hơn. Các thầy cô dường như cũng hiền lành, cái vẻ nghiêm khắc thường ngày như biến mất, chỉ còn sự thân thiện và gần gũi đến không ngờ. Cô trò nói chuyện, đùa giỡn, chụp hình loạn cả lên, khắp trường tràn ngập tiếng cười. Có lẽ vì vậy mà khi ra trường rồi, năm nào nó cùng mấy đứa bạn cũng về tham dự buổi lễ 20/11 ở trường như để tìm lại không khí ngày xưa, ngày mà tụi nó xem thấy cô như hình mẫu của mình, còn đồng nhất thấy cô với môn học, thích ai thì học môn đó, không thích thì không thêm học.

Rồi cuộc sống cuốn nó đi theo dòng chảy của mình, những ngày rong rã học thêm sau giờ chính khóa, những ngày mệt mỏi, lao đầu vào làm luận văn tốt nghiệp, những lo lắng về việc làm sau này đã lấy đi của nó thời gian cho những kỷ niệm xưa. Cầm tấm bằng tốt nghiệp trên tay và bắt đầu gánh lấy cái gánh nặng mà nó biết trước, dù không muốn nhưng không thể từ chối: gõ cửa để rồi thấy những cánh cửa không mở bao giờ! Hàng trăm người nhưng chỉ có vài chỗ ngồi. Và có lẽ nó là người may mắn, nó tìm được cho mình một chỗ khi vừa tốt nghiệp chưa đầy hai tháng! Công việc lại tiếp tục lấy đi của nó những khoảng thời gian vui chơi với bạn

bè sau cả ngày làm việc mệt mỏi, để giờ đây, khi đứng giữa những bông hồng đỏ thắm chấm trắng đáng yêu hoa baby, giữa những đám trẻ dễ thương cùng ba mẹ dạo chơi mua quà cho thầy cô, nó mới giật mình chợt nhớ những ngày xưa yêu dấu. Dạo trước khi không có thời gian về trường, nó thường cùng bạn bè tranh thủ ghé nhà thăm cô. Cô trò ngồi quanh bàn với vài cốc nước, kể lại bao chuyện cũ, những lỗi lầm, những trò nghịch ngợm, “những chuyện tình be bé” mà cô là cố vấn giờ trở thành kỷ niệm. Cô gọi tụi nó là con trai con gái, cô nhớ rõ cả tính cách của từng đứa, tụi nó thấy mình như nhỏ lại, như được sống trong không khí lớp học thuở nào.

Nhưng rồi những phút đoàn tụ như thế cũng chẳng còn. Tụi nó mỗi đứa theo đuổi một con đường riêng của mình, lao mình vào cuộc sống để tồn tại, thời gian cho tình cảm hay cho cảm xúc thăng hoa cũng bị cắt xén đi, bị ghép vội vàng vào những giờ nghỉ trưa ngắn ngủi hay những đêm trằn trọc vì công việc thành những mảnh ghép nham nhở cho bức tranh cuộc sống. Chẳng lẽ cuộc sống tươi đẹp mà bao nhiêu người sống vì nó là thế sao? Hương Ly Ly theo gió thoảng qua, mùi hương của sự xinh đẹp và thuần khiết như tấm lòng của thầy cô, nó nhớ lại gương mặt từng người đưa đồ của những chuyển đồ mà nó từng đi...

Không còn những tháng ngày cùng lũ bạn hân hoan đón mừng ngày nhà giáo Việt Nam hàng năm với bao cuộc thi như cắm hoa, nấu ăn, làm báo tường... Năm nay nó cùng bạn bè mới (hay nói đúng hơn là đồng nghiệp nhỉ?) nhóm POOL cũng trong tâm trạng ấy đón chào ngày 20-11 mà nơi nó làm việc tổ chức nhằm tỏ lòng biết ơn đến các anh các chị. Không khí lúc ấy nhộn nhịp lắm! Các anh chị phòng FIST trong công ty nó đều

tất bật chuẩn bị cho buổi lễ. Nhóm Pool của nó. Cả bọn dường như được quay trở về một thời trẻ trung tinh nghịch trong chiếc áo sơ mi trắng, quần xanh và khăn quàng đỏ nữa chứ, chúng nó lần lượt thay nhau cài lên áo “thầy cô” những đoá hoa tươi thắm. Rồi buổi lễ đã diễn ra như mong đợi. Phòng HaLong Bay dường như quá bé nhỏ chật chội cho gần 30 con người. Sau phần giới thiệu nội dung lý do buổi lễ của chị NganTTK, bầu không khí trong căn phòng ấy dường như náo nhiệt lên thêm khi đến tiết mục văn nghệ của nhóm Pool tụi nó. Chúng nó gương ngạhịuxếp thành hàng từ cao đến thấp nom như thác nước và bắt đầu bài hát mà nhóm chúng nó đã kiên trì tập dợt trong mấy ngày liền: “Khi thầy viết bảng, bụi phấn rơi rơi, có hạt bụi nào rơi trên bụi giảng, có hạt bụi nào rơi trên tóc thầy”, điệu nhạc du dương ấy làm nó cảm thấy như được sống lại thời học sinh hồn nhiên, vô tư. Bất chợt nó nhìn xuống khán phòng và bắt gặp những ánh mắt trìu mến, nó cảm nhận được tình cảm ấm áp mà “thầy cô” dành cho tụi nó – những sinh viên mới ra trường còn bỡ ngỡ với bao điều mới lạ. Tụi nó càng phấn chấn hơn khi nhận được tràng pháo tay cổ vũ nhiệt tình từ những anh chị đi trước dù rằng dờ dặt, nó cho là thế!

.....

Tiết mục văn nghệ của bọn nó kết thúc trong niềm vui hân hoan xen lẫn nỗi lo lắng. Nó lo rằng không hoàn thành tốt, rằng sẽ phá tan đi bầu không khí tôn nghiêm bởi lúc luyện tập bọn nó đùa nàocũng cười ngả nghiêng! Nhưng nó thở phào nhẹ nhõm khi biết tiết mục của bọn nó “không đến nỗi nào!”.

Bọn nó thầm cảm ơn anh chị trong ban tổ chức đã cho nó được tìm lại không khí của ngày xưa - thời cấp sách đến trường!

KÝ SỰ TRƯỚC GIỜ G

HUYHT - FDC ĐN

Giờ G - Chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa là đến, nhưng đây không phải là một mốc lịch sử đáng nhớ. Nhưng đối với ai không kịp hoàn thành nó thì có khi đó lại là thời điểm không thể nào quên... Và đương nhiên là cả tôi cũng không ngoại lệ.
 Nhà nhà "Sử Ký", người người "Sử Ký" và tôi cũng đang viết "Sử Ký"...

Năm ngoái ta đã làm thơ
 Năm nay sao lại làm thơ thế này
 Bây giờ đã quá canh hai
 Mà sao Sử Ký chỉ hai ba dòng
 Em yêu vừa mới lệnh xong
 Không xong Sử Ký đừng hồng... nắm tay
 Lương anh mà để vụt bay
 Thì anh hãy liệu... đòn say tháng ngày!

Viết gì đây, viết gì đây
 Giờ G đã đến ở ngay yết hầu

Vậy nên:
 Sử Ký công việc hàng đầu
 Chuyện nhà, chuyện nước hồi sau sẽ bàn
 Mặt cho doanh số, sếp (có) than
 Mặt cho đại lý nợ ngày càng lâu
 Nhưng mà ta phải tính sau
 Bởi vì Sử Ký làm "giàu" cho ta.

Sếp ơi, sếp chớ rầy la
 Thương đàn em nhỏ, vị tha lần này
 Để khi Sử Ký đi qua
 Doanh số, lãi gộp lại lên hàng đầu
 Hàng đầu ta lại tiến sâu
 Thêm thành công mới, cả nhà đều vui

Sử Ký ơi, em yêu ơi !
 Bài ta đã nộp, thành thơ trong lòng
 Bây giờ ta thỏa ước mong
 Hoàn thành Sử Ký, được lòng người yêu.

LÀM THƠ NỘP SỬ KÝ

HOÀNGHT2 - FDC ĐN

Hôm qua nằm mộng em mơ
Thấy thần linh bảo: “làm thơ đi mày!
Nếu không thần sẽ ra tay
Trừ vào tiền thưởng cho mày biết thân”
Văn thơ em phận bất tài
Nhưng vì Sử Ký em đành ra tay.
Văn thơ vốn em không rành
Nhưng vì tiền thưởng ai dành cho em
Cho nên em phải thức đêm
Làm nên vài chữ gửi đi khắp làng
Ai đọc xin cứ phàn nàn
Để em còn biết thơ em thế nào... !?
Hỡi bà con, hỡi đồng bào,
Viết lên Sử Ký thành thi hào thơ văn.

NGÀY TRỞ VỀ

*Để hôm qua sau lưng cất bước
quay trở về
Để bữa tối ấm áp bên mẹ hiền
Để đêm đông lụi xa
Khi bước chân bên hiên nhà...*

Thế là đã trở về, cuối cùng cũng đã trở về sau 7 tháng triển khai xa nhà dài đằng đẵng. Thời gian thật khủng khiếp, chỉ sau 7 tháng trở về bao nhiêu sự thay đổi chóng mặt diễn ra ở Hà Nội, chỉ có chúng tôi, nhưng người đi triển khai trở về là vẫn thế, chỉ khác một điều. Trong hành trang mang về có thêm là dạt dào tình cảm, là nỗi nhớ khôn nguôi, là một chút kinh nghiệm sống...

Sẽ nhớ lắm Hội Sở Ngân Hàng nằm nép mình bên góc đường Cách Mạng Tháng Tám, nhớ quán café Lido, nhớ Thủy Tùng, nhớ phòng Lab nơi làm việc với các anh chị phòng IT...

Nhớ nhiều chị thủ quỹ cá tính mà thân thiện, nhớ các chị Kế Toán Tiền Gửi duyên dáng, điệu đà, lúc nào cũng thật nhẹ nhàng. Nhớ em Kế Toán tiền Vay trông giống người Trung Quốc mà tính cách lại xởi lởi như người Việt Nam. Nhớ bạn bè ở các chi nhánh đã chia sẻ với mình bao nhiêu là nỗi nhớ Hà Nội, đến nỗi... tình yêu Hà Nội của mình đã lây sang các bạn từ bao giờ.

Sẽ rất nhớ con đường từ ngân hàng về nhà mình, sẽ phải đi qua Ủy Ban Nhân Dân Tỉnh này, vòng qua bệnh viện Đống Nai này, rồi lại rẽ này, rồi lại rẽ tiếp này... rồi đến Công An Thành Phố là gần về đến nhà rồi.

Sẽ nhớ ngôi nhà nhỏ trong con hẻm của phường Trung Dũng. Ngôi nhà thật đẹp với khu vườn nhỏ có

bao nhiêu là loại cây. Từ nhà đi qua ngõ bên trái sẽ đến khu chợ mà buổi chiều chỉ có rau và cá, rẽ qua ngõ bên trái sẽ đến chợ của người Bắc với rất nhiều thức ăn.

Nhớ N, nhớ H...

Nhớ những người bạn, những người chiến hữu còn ở lại tiếp tục triển khai. Chỉ cầu mong sao công việc thật trôi chảy để "đường xa không sao ngăn những bước chân trở về" nữa.

Thế là đã trở về rồi, bước chân lại đặt diu trên hè phố quen thuộc, lại nhún nhảy khi bước vào ngõ nhỏ, lại hét toáng khi đứng trước cửa nhà... Tất cả đã không chỉ còn là giấc mơ đứng bên bờ hồ Tây, là ước mơ được mặc áo len, không chỉ còn là những lời hẹn hò qua SMS, qua YM... Tất cả đã trở thành hiện thực!

Hà Nội đón người trở về vào một chiều đầu đông, xuống sân bay hơi gai người bởi cảm giác se lạnh và những cảm xúc thật khó tả... Vi vu phố xá trên chiếc xe quen thuộc, đi đến đâu cũng như gặp lại người thân. Chợt nhận thấy sự trở về không chỉ có những niềm vui. Thấp thoáng đâu đó là cảm giác hẫng hụt như mất đi một điều gì đó.

Có thể lắm, vì Đống Nai ơi... đất đã hoá tâm hồn từ bao giờ?

NGƯỜI CHỊ

KHOANV3 - FDC ĐN

Chị sinh ra vào trước cuộc chiến, con nhà khá giả sang trọng. Cuộc đời chị tưởng chừng hạnh phúc như hoa trái gấm, như thắm đón chân. Nhưng đùng một cái chiến tranh lan đến từng ngõ nhỏ, xóm nhỏ. Thời thế đã bắt chị phải gót chân son nhuộm bùn nhân thế, bàn tay tiên in vết thắm thời gian. Xa quê hương thiết tha bao nỗi nhớ, trở về chốn xưa lòng nặng sầu riêng mang. Dù giờ đây chồng con đã để huế êm ấm, nhưng sao ở chị vẫn luôn man mác một nỗi buồn. Có lẽ vì chị hiểu ra rằng, ôi có chăng chỉ là trách nhiệm, khi chồng con như nợ đời trước phải trả đời nay. Dẫu sao, được làm mẹ những thiên thần khả ái cũng là tình là nhiệm vụ thiêng liêng. Dù vắng xa chồng ngày càng cách trở triển miên nhưng bên chị đã có nụ cười hiền và thơ ngây em bé.

Chị năm nay đã sắp bước vào tuổi 50, đáng đắp gầy hao, thân mang nhiều bệnh tật, nhưng tâm hồn và nhiệt huyết gắn liền với những trang giáo án và những cuốn giáo khoa. Đường chị đi không trải thảm hồng nhung, bàn tay lạnh không người sưởi ấm. Có vài đứa học sinh thân thiết, yêu và thương cô đôi khi thấy chạnh lòng, ngờ ý hỏi thăm có cô đơn chẳng cô hời?! Chị chỉ mỉm cười như vốn bấy lâu nay: Tình yêu của cô tuy không riêng cho một người tròn câu chung thủy, nhưng nó đã

liền cành cùng những trái tim son. Từng lớp người nối tiếp đi qua, mỗi sự thành công trên đường đời gắn liền với sự mỏi mòn từ trái tim thiết tha của chị.

Chị không sắc nước hương trời như Kiều, Vân nhị nữ, không hùng dũng hiên ngang như Bà Trưng, Bà Triệu, cũng không quyền cao chức trọng như Tiểu Bình, Mỹ Hoa; chị chỉ là một phụ nữ bình thường mang dáng dấp người con gái Việt Nam gắn liền với đồng quê cỏ cháy. Gia cảnh bần hàn, chị lớn lên cùng bờ đê gánh thóc. Học hành vừa đủ biết chữ để nắn nét những dòng thư đầu đời cho anh chàng hàng xóm khi hai người chung nhịp đập con tim. Chị cũng đi đến hôn nhân, sinh hai đứa con tròn trịa như ông Thần Tài và ông Địa. Chồng chị vốn cũng quê mùa, có biết đâu văn chương bay bướm, có gì là nghĩa cử thượng lưu, hằng ngày chỉ biết thấp nén hương thơm cùng mâm quả, cục đường mà cầu may với hai vị thần Gia Nội, riết hồi hai vợ chồng liên tưởng thế nào lại ví cho hai cục cung cung. Cứ thế ấy, dẫu sao chị cũng là người mãn nguyện, bởi chị biết không tham cầu là hạnh phúc và giàu có nhất đời.

Chị khi xưa cũng mong muốn mình lớn lên vinh quang sự nghiệp, nhưng thời thế không thương, nhân duyên đổ vỡ, phải lận lộn thân cò, đảm trách vai mẹ hiền

cho những đứa em thơ. Gia cảnh yên bề, chị mới lo đến lương duyên của chị. Dẫu mong muốn có một thằng cu để tròn nụ cười với bà con chòm xóm, nhưng hai đứa con gái vẫn là những thỏi bạc, cục vàng của chị, khi biết rằng “trọng nam khinh nữ” chỉ là quan niệm cổ hủ của ngày xưa. Chị không vui và tự hào sao được, dù con của mình là “thập nữ viết vô” nhưng sức học và sự siêng năng vượt trội hơn tất cả những người xung quanh mà chị từng biết. Chính chị ngày xưa mong muốn biết được một tiếng Tây, Tàu nào có thể, bài kiểm tra đầu tiên viết ba cái en-lờ cho một chữ hello. Còn bé gái ngày nay học mấy năm liền cấp 2, điểm trung bình 10/10 chẵn chẵn. Cái con số sao mà tròn trịa đáng yêu, nó không méo mó và chua cay như những hạt điều mà chị lãnh ở xí nghiệp về, cặm cùi bóc vỏ hằng ngày để kiếm được tiền lương vài trăm đồng một ký. Vất vả gian nan là thế, tay đau mặt tối là thế, nhưng mỗi lần thấy con thon thả, xinh xắn trong chiếc áo dài nữ sinh là lòng chị lại bùng lên một niềm hạnh phúc vô biên khôn tả. Cái hình ảnh ngày xưa chị mong ước biết chừng nào, giờ chị đã thực hiện được cho sự nối tiếp của mình. Ôi! Một sự truyền thống vĩ đại! Chị rất bình thường nhưng không hề tầm thường.

Chị sinh ra bằng tình thương của Chúa, được nâng đỡ bằng giọng nói nghiêm từ chia ngọt sẻ bùi của Papa kính kính yêu yêu và vòng tay ấp ủ mẹ hiền với tình thương hiền trọn dâng lên mẹ Maria cứu thế. Trong chị không có phân biệt niềm tin tôn giáo, chỉ có tình thương yêu đồng loại chan hòa. Chị đi khắp nơi, hang cùng ngõ hẻm, để thực hiện nghề nghiệp thiêng liêng, đem lại cho mọi người những đôi mắt sáng trưng, nhìn rõ ánh hồng mai khi mặt trời vừa ló dạng, hay sự bí hiểm kỳ ảo của vầng mây lúc hoàng hôn. Niềm tin kính dâng lên Chúa trời là cao cả, nhưng không bằng hạnh phúc tuyệt vời khi chữa lành cho đôi mắt của một người và chính họ nói với chị một câu chân thành: “Bác sĩ ơi! Mắt em đã sáng thật rồi! Em vui quá!” Vâng, niềm vui của bệnh nhân là hạnh phúc và niềm tin của chị.

Chị cũng có niềm tin tôn giáo và may mắn hơn được sinh ra trong một gia đình giàu truyền thống Phật giáo ngàn đời. Lớn lên vừa đủ tuổi thanh xuân, chị gạt lại tình yêu thương, dẫn thân vào cửa Phật, không phải như ai kia thường lầm hiểu là khi nào lỡ bước tơ duyên mới nương chốn Từ Bi như Lan khi không còn Điệp. Đường chị đi là một sự lựa chọn tuyệt vời. Nó gắn liền với công hạnh Từ Bi, xả kỷ vị tha, yêu người cứu vật. Tình yêu đối với một người chỉ là giả tạm, phù du, thoáng có đó rồi lại mất đó, chỉ hẹp hòi trong ganh tỵ ghen tuông,

không bằng tình yêu thương của Đức Thế Tôn trao lại cho muôn người muôn vật và sự yêu thương của Di Mẫu Kiều Đàm trong tình giác muôn phần. Ánh mắt từ bi và bàn tay nhân ái của chị cùng với bao nhiêu phụ nữ khác trên khắp hoàn cầu đang ngày mỗi ngày tô son điểm phấn và tỏa ngát những mùi hương thơm đức hạnh, nét đẹp thuần chơn, không giới hạn ở sự lờ loẹt ngất ngây của thường thường nữ sắc.

Chị có mẹ mà không cha. Cha là ai chị chưa từng biết mặt, hoặc năm tuổi, mười lăm, hoặc ba mươi bốn chục, nhân dịp tình cờ nào đó chị nhận diện người cha ruột thịt thân yêu, hoặc vĩnh viễn bí mật được mang theo mẹ hiền là người thân duy nhất xuống chốn tuyến đài. Hoặc cũng có cha, nhưng chị chưa bao giờ được hưởng một sự quan tâm nâng đỡ vì cha mình nặng nợ nhiều phương, hay trái tim yêu nhiều hơn một người phụ nữ. Khi mẹ quần quai sinh chị ra, thì cha đang vương vীu trong vòng lao lý, cải tạo, ngục hình... Cái tên của chị cũng mong manh như hơi thở mẹ hiền đang lúc “vượt cạn” và cũng do chính mẹ đặt cho. Vì mẹ nào có cơ hội gặp cha. Dù thiếu một nửa tình thương, chị vẫn lớn lên như bao nhiêu cô gái khác, mẹ một mình hai vai nuôi nấng gia đình, nên chị cũng giúp mẹ gánh vác thêm một phần công lao của cha hiền đang vắng mặt.

Cơ hội đẩy đưa, chị cùng người thân sang xứ người lập nghiệp. Chị vào trường học tập, tạo dựng công danh; hoặc nhờ cơ sở của chồng, chị cũng ăn nên làm ra những đồng tiền chính danh bằng sức lao động của mình. Tiền kiếm được tuy khá hơn trong nước nhưng đâu phải dễ dàng, thế mà có bao nhiêu chị cũng dành để hướng về những mảnh đời bất hạnh. Nay hội hè này, mai tổ chức nọ, vì liên kết được với lòng từ ái vô biên của chị, có việc gì cũng kêu gọi, sẻ chia. Chị sẵn sàng ra tay đóng góp như thể chưa một lần được giúp cho ai. Mỗi lần làm việc thiện là chị thấy hoàn toàn mới mẻ, bởi cho đi rồi, chị đâu lưu lại trong tâm hồn. Ai là người cho, là người được cho, và của đem cho... tất cả đều vắng lặng như mặt nước hồ thu. Tuy không gì là đao to búa lớn, nhưng tấm lòng cao cả này mới đúng nghĩa là hy sinh, là tình thương, là nhân ái. Còn hơn ai kia tự xưng là tu mi nam tử, mà suốt ngày đấu đá tranh đua, quyền thế, danh thơm, thế gia, chính kiến... những thứ phù du bọt nước, chẳng dính dáng vào đâu. “Thủy đích tuy vi tiêm doanh đại khí”, làm việc “nhỏ nhỏ” như chị thôi, nhưng bằng cái lòng thực sự, còn hơn “việc lớn” kia mà chỉ là một sự hô hào, vô bổ lắm thay!

Chị không là gì cả, nhưng chị hóa thân vào khắp sơn

hà. Nơi đâu có tình thương, có những hình ảnh nhu mì, khả ái, nơi đó có chị. Tôi sinh ra và lớn lên bên cạnh bao nhiêu người, đồng sinh sống trong mối tương quan duyên khởi. Chị cũng là một mắt xích trong vòng duyên khởi đó. Chị đã cùng bao nhân duyên khác hỗ trợ nên dáng vóc hình hài. Đến hôm nay, lặn lội tha phương tìm cầu học hỏi, chị vẫn âm thầm lo lắng, nơi quê hương hay xứ người, bằng tấm lòng hay tiền bạc, những quyển sách gửi mua hay những món quà vô giá, từng cuộc điện thoại hỏi thăm hay những lá thư chân tình khuyến khích, tôi nhờ những người chị như thế mà đường đi được ngay thẳng hơn, thuận tiện hơn, vững bước hơn. Tôi nhiều lần muốn gục ngã, nhưng nhờ những hình ảnh người

chị như thế, đã đứng lên và tiếp tục cuộc hành trình.

Tôi có thể cầu nguyện Bồ tát Quan Thế Âm, tôi có thể cầu xin đức Mẹ Maria, tôi có thể thắp hương khấn vái nhiều đấng thiêng liêng trong vai Thánh Nữ như thế, nhưng dẫu sao các Ngài vẫn ở xa tôi, hay ở trong tôi từng phút giây mà tôi chưa nhận diện. Ở đây và nơi này, tôi có những người chị bằng xương bằng thịt, có thể lắng nghe, có thể sẻ chia và giúp tôi nhiều thứ, đủ để tôi tưới mát bổ trợ cho sự khô cằn tâm khảm của một khách lữ hành trên sa mạc hoang vu. Và như thế, chị đã đóng tròn vai một người cho tôi cầu nguyện.

Tôi rất kính phục, ngưỡng mộ và thương yêu chị!

NGUYÊN VỆ

FSoft

Em ra đi
Dù tất cả vẫn còn nguyên vẹn
Những vụn vỡ bên trong chỉ đem về anh biết
Như vỏ trứng chẳng nở ra tiếng gáy
Những tròn đêm chẳng nở ban mai

Em ra đi
Đi hay sự trở về
Về những nơi cơn mưa ngày xưa chẳng bao giờ ướt áo
Về với trăng nâu trong muốt đêm hè
với cỏ non muốt xanh thành phố Đỏ
Về với ban mai với kỉ niệm học trò

Em ra đi
sự vụn vỡ trong anh như rét ngọt
cho thơ lên ngôi hay giữ vẹn nguyên?
Anh đi qua mảnh vỡ tình yêu gom những vụn điệu
mới
Bàn chân mình đặt đúng dấu chân xưa
Trên cát mịn đau thủy tinh nhói buốt
Sóng liếm tràn muốt mặn thấm vào tim
Em ra đi dù tất cả vẹn nguyên
Có sự ra đi nào mà chẳng trở về

NHỮNG CÂU CHUYỆN KHÔNG MỞ ĐẦU, KHÔNG LỜI KẾT

NGUYENBS - FSoft

Anh ngại nói về mình quá đổi
Ngại nhưng vì em hỏi
Cơn gió vu vơ tạt ngang nỗi nhớ
Cửa sổ phòng đêm lạnh mở
Thành phố lạ, bình yên lên rất lạ
Ký ức không tên triền miên.
Chẳng biết câu chuyện này
Đã viết từ đâu
Cho anh kể từ đâu.
Chẳng biết đôi chân mỗi đường dài
Đã ngồi lại nơi nào
Đếm bao nhiêu sỏi đá.
Đếm những người đi qua
Đời nhau
Rối hóa thành xa lạ...
Hay là từ chiếc khuy áo bạc màu
Anh cài then lên miệng cây đàn
Để theo anh suốt đời làm bạn
Suốt đời
Cầm tù trong câu hát.
Tình ơi...
Hay là từ con số hai mươi
Anh chép trong nhật ký một người
Một người có tên, cố nhiên, nhưng em đừng
nên biết.

Con số ấy đã chết.
Hay là từ một ngã tư đêm hai lần
Rẽ đời anh vào một ngõ tối tăm
Đầy gió lạnh.
Nhưng anh hiểu, những lối đi vòng quanh
Đều tìm về ngã rẽ.
Hay là thôi, cho anh kể
Từ một đêm về cuối mùa đông
Đoạn đường không
Mưa phùn gieo hạt.
Cơn say cũ ướt mềm
Một người sang hai bảy
Liều xiêu vấp gió trời
Từng giọt từng giọt xô nhau rơi mặn chát.
Hay là...
Nhưng câu chuyện ấy biết nơi nào đoạn kết
Khi lời mở đầu anh chẳng biết từ đâu
Vụn vỡ những mảnh ghép li ti
Như những vì sao vụn vỡ trên đầu
Đêm nay sáng mãi.
Thành phố lạ chìm vào đêm sâu...

NỖI BUỒN CỦA MẸ

LCM

Tặng mẹ nhân dịp 20/10

Mẹ buồn... tôi biết. Đã đến tuổi cập kê rồi mà tôi vẫn đứng đưng như không với chuyện chồng con. Cầm đầu vào công việc từ sáng tới tối, nhiều lúc tôi cũng không có đủ thời gian để nhìn lại mái đầu mẹ. Đến lúc nhìn lại thì tóc mẹ tôi đã hai màu tự bao giờ. Xưa, mỗi dịp 20/10 là tôi lại được hàng tá hoa và quà, nhìn mẹ vui tôi cũng không hiểu tại sao nữa. Sau tôi mới biết, mẹ vui không phải vì món quà nhỏ tôi tặng mẹ, càng không phải vì món quà giá trị của bố, mà đơn thuần con gái mẹ đã lớn, đã được nhiều chàng trai để ý. Mẹ vui là hát suốt nên tôi dễ nhận ra. Nhưng bây giờ tôi mới để ý, từ lâu mẹ tôi đã không hát. Công việc thường nhật và bao niềm vui khác cũng không đủ làm cho mẹ vui như trước nữa. Mẹ hay ngồi trầm ngâm một mình và chẳng nói gì cả...

Tôi biết khi quyết định làm cho FSoft, đó là một quyết định lớn. Tôi đã từ bỏ cơ quan nhà nước mà tôi đã tự lực thi được công chức với công việc nhàn hạ cực kỳ để làm cho một công ty phần mềm mà tôi hằng ao ước. Mẹ tôi, bố tôi rồi em tôi – nói chung chẳng ai đồng ý cho tôi vào đó làm cả, đơn giản tôi là con gái. Nhưng than ôi, tôi mà đã thích thì đổ trời ngăn được.

Nhưng từ ngày tôi làm ở đây, thời gian tôi dành cho gia đình ít đi rất nhiều. Tôi chẳng còn thời gian kể những chuyện trên trời dưới biển cho mẹ, tôi cũng chẳng có thời gian đưa mẹ đi chơi những hôm rỗi rãi, không còn cái ngày tôi tỉ tê khi nhổ tóc sâu cho mẹ. Chợt giật mình khi thấy tóc mẹ ngày càng nhiều tóc sâu và đã lốm đốm bạc, cũng khá lâu rồi mẹ không được nhổ tóc sâu.

Mẹ buồn mỗi khi thấy tôi cúi đầu vào việc, rồi sau đó là một đồng bài vở trên lớp. Mẹ bảo con gái học nhiều làm gì cho mệt, học vừa đủ thôi để còn thời gian cho gia đình chứ. Nhưng thấy tôi cứ ôm lấy cái máy là

quên hết mọi thứ thì mẹ cũng chỉ biết lắc đầu. Mẹ cứ than vãn suốt khi tôi gần này tuổi đầu mà chẳng nghĩ đến chuyện yêu đương. Mà nói thật không phải tôi chưa yêu. Tôi đã yêu và tình yêu của chúng tôi kéo dài gần 5 năm. Nhưng khi vào đây làm, tôi chẳng còn thời gian cho người đó nữa và thế là chúng tôi chia tay. Từ đó tôi cứ đi sớm về khuya, sáng mở mắt ra tôi đi làm, sau lại đi học đến tối mịt mới về thì thử hỏi lấy đâu ra thời gian mà yêu với đương?

Thương mẹ nhiều lắm 20/10 năm ấy vì quá mãi việc nên một lời chúc mẹ tôi cũng quên. Tôi quên và thấy mẹ khóc. Mẹ khóc như chưa bao giờ khóc vì đứa con gái mà mẹ cưng nhất đang xa dần mẹ, đang xa dần cái tổ ấm mà mẹ bao năm gây dựng.

Năm nay cũng sắp đến 20/10, khi công việc cũng hòm hòm, tôi mới có chút thời gian nhìn lại. Thật xót xa khi đã hơn 1 năm qua tôi chưa có thời gian đi chơi cùng gia đình, hơn 1 năm qua tôi không biết thằng em tôi đã có người yêu, hơn 1 năm qua bố cũng đã nghỉ hưu. Tôi thật quá ích kỷ, chỉ biết đến công ty và công việc. Đến lúc này tôi chợt nhận ra mình đã mất đi một thứ gì đó trong hơn 1 năm qua. Đó là sợi dây vô hình gắn kết gia đình.

Tôi gấp máy lại, xuống cầu thang, trời mới tờ mờ sáng, thẳng tiến vào bếp. Mẹ đã ở đó từ bao giờ mà tôi không biết. Ôm chằm lấy mẹ, tôi khẽ nói: “Mẹ ơi sắp 20/10 rồi mẹ ạ. Hôm nay con nghỉ làm, mẹ con mình đi siêu thị nhé!”. Mẹ nhìn tôi thoáng chút ngạc nhiên nhưng ánh mắt mẹ vui lên ngay tức khắc. “Mẹ chỉ mong con mẹ lấy chồng đi thôi”, mẹ nói. Tôi yêu công việc, tôi yêu công ty tôi nhưng mẹ và gia đình tôi là những thứ mà tôi không thể đánh mất được. Cảm ơn ngày 20/10 đã bên tôi.

RÓT NỮA ĐI LỜI TÌNH U UẨN

NGUYENBS - FSoft

Rót những nỗi buồn
Không bao giờ cạn
Lên môi em nhạt
Màu son tô hờ.
Để một vãn thơ
Lạc vào u uẩn
Dốc tình lặn đạn
Trượt qua gót giày.
Rót những đắng cay
Chưa từng biết mỗi
Gửi em hờn dỗi
Một ta hoang đàng.
Để những vội vàng
Nghiêng đời chảy cạn
Lúc ta ngồi hát
Mặt trời đầu vai.
Rót những sớm mai
Bỏ đi viễn biệt
Qua sông qua biển
Rồi quên đường về.
Để những mãi mê
Như trong tiếc nuối
Gọi thêm lần cuối
Tên em thắm thì.
Cứ rót nữa đi
Lời tình u uẩn...

PM RATING VÀ NÓ

HUYENNTT - FSoft

Nó nhìn lại bảng xếp hạng PM của FSoft và mỉm cười. Một ánh mắt tinh nghịch khi nhìn mũi tên xanh đỏ và những thay đổi thứ hạng của các PM. Một nụ cười trầm trở và thần phục khi nhìn gương mặt rạng ngời của 10 PM có thành tích nhảy vọt. Họ đều rất trẻ và rất xinh đẹp. Nó hạnh phúc. Nó tự hào khi ngắm nhìn gương mặt đứa con tinh thần của nó và bạn nó...

Nó nhắm mắt lại. Một chặng đường đã qua chạy lại trong trí nhớ. Từ ngày đầu tiên nó nghe anh già ba hoa về một hệ thống xếp hạng các PM ở FSoft để anh mang đi cò lừa lừa xé với khách hàng. Từ cái xui dại đầu tiên của anh. Từ những ngày nó lượn lờ khắp nơi để nghe xem người ta lấy tiêu chí gì để đánh giá thế nào là một ông PM thành công, một dự án thành công. Rồi đến những ngày nó miệt mài cặm cụi tính toán toán sao cho lượng hóa được các tiêu chí đấy. Những ngày nó ngồi cạnh anh và bạn nó đập bàn đập ghế để xem hội nó nên cộng cái gì với cái gì hay nhân chia với cái chi chi. Và rồi nó cũng tìm ra được cái mà nó muốn. Nó nhân 3 đỉnh tam giác của một bài toán quản trị dự án lại với nhau. Nói một cách vật lý máy bay học tức là nếu coi một ông PM là một phi hành trưởng thì kết quả bay của ông ý thể hiện bởi số giờ bay nhân chất lượng bay và loại máy bay to nhỏ mà ông ý lái. Quay trở lại bài toán PM, nó chỉ cần tóm đầu điểm dự án, team size của dự án và effort của dự án rồi nhân chằng chịt lại với nhau là ổn. Công thức của nó khoa học và logic phết ý chứ. Nó lại mỉm cười. Những ngày đã qua.

Nó đọc và nghiền ngẫm lại những comment, những nhận xét đánh giá đầu tiên của mọi người về hệ thống

xếp hạng của nó. Không dưới "n" cái mail nó nghe các anh chị bảo em ơi anh chị không thích em xếp hạng anh chị đâu, bỏ anh chị ra khỏi cái bảng của em đi. Không dưới "m" cái mail nó nghe người ta bảo hệ thống của nó là ngớ ngẩn, là không hợp lý, là bất cập, công thức của nó là vô nghĩa và chả nói lên điều gì cả. Và nó xù lông nhím. Nó tự bảo nó chờ xem ai làm ra được cái ngon hơn của nó thì làm. Nhưng rồi nó thay đổi. Nó nhớ anh bảo: "Khi công bố chắc mọi người sẽ chửi rầm rầm. Mình cứ open và cầu thị thế là ổn". Và nó nghe anh. Ổn thật. Nó bắt đầu nhận được những đánh giá tích cực của mọi người. Và nó thấy hiểu hơn, yêu hơn cái công việc mà nó đang làm.

Hơn một năm rồi, cái bảng dán của nó đã dần đẹp hơn, trông "pro" hơn. Cái kết quả xếp hạng của nó cũng ngon hơn, đúng đắn hơn, cách làm của 2 đứa nó cũng chuyên nghiệp hơn, đỡ to tay hơn. Và giờ đến lúc nó phải nhìn lại xem lộ trình sắp tới mà nó nên làm là gì. Làm thế nào để sản phẩm của nó hoạt động thật sự chứ không đơn thuần chỉ là bảng xếp hạng để mọi người tham khảo. Nó nhớ anh Kiên Kây Ti bảo gì gì ý nhờ? Anh ý bảo hoặc nó có thể tìm cách để biến sản phẩm của nó thành sản phẩm của tổ chức. Hoặc nó có thể chuyển giao lại cho hiệp hội PM của FSoft để họ chế biến và xử lý. Hoặc nó phải tìm cách tuning lại và làm cho bảng xếp hạng càng ngày càng đúng, càng ngày càng chuẩn, thì tự nó sẽ phát sáng, tự nó sẽ trở thành chân lý và đương nhiên người ta chắc chắn sẽ phải dùng một sản phẩm tuyệt vời. Và nó thích cách thứ ba hơn cả. Giờ nó đã biết nó cần phải làm gì. Ngày mai...

VỀ HOA

LỰC NQ - FSoft HCM

Chị, em, những đóa hoa mềm
Đua nhau khoe sắc trước thềm hương đưa
Làm dịu lại nắng buổi trưa
Làm đời tươi lại như mưa mùa hè

Hồ Nguyễn Bích Hạnh em đây
Hiển lành, lành mạn khiến đẩy anh theo
Cây đó, các anh cứ leo
Thấy em nhút nhát nhưng đeo vòng rồi

Ai vào ép-sóp (FSoft) mà nghe
Bao nhiêu hoa đẹp, hoa khoe sắc tài
Sắc, tài có một không hai
Tâm hồn trong tựa sương mai trên cành

Ôi ! Trần Thị Hạnh của tôi
Một con mà vẫn nổi sóng phong trào
Gặp bạn là tám ào ào
Nhưng mà thiếu Hạnh tiệp nào còn vui !?

Bông hoa nhỏ Vòng Kiết Anh
Cánh hoa tím tím thanh thanh tươi màu
Kiết Anh không phải Kiết đầu
Sang năm em sẽ làm dâu nhà nào !?

Hoa gì một góc thúi thúi
Thu Hồng Nguyễn Thị, thú vui: ngắm người
Ngắm biển, hoa khẽ mỉm cười
Hoa cười, anh thấy hoa tươi lạ thường !

Tên hoa nghe đã thanh cao
Hà Nguyễn Thị Ngọc nghe xao lòng người
Hoa này vốn tính hay cười
Hiển lành, chăm chỉ. Điểm mười tặng em !

Một loài hoa đủ sắc, hương
Linh Kiều Trương Thị dễ thương, nhu mì
Đừng gọi em Kiu, nghe kì
Phong trào văn nghệ em đi hàng đầu

Ai ơi đứng lại mà xem
Ngân Hà Trương Nguyễn bông sen Tháp Mười
Em nay tuổi mới đôi mươi
Thích màu xanh biển, có người thương chưa !?

Hoa gì có mắt bồ câu
Bắc Loan Hà Thị, đá cầu rất hay
Thêu thùa, đan, dệt, vá may
Cơm, canh, giặt, giữ chính tay em làm

Một nhành lan mọc sau mưa
Minh Hằng Lê Thị sao chưa lấy chồng
Rằng em còn bận việc công
Ích-kiu chưa lấy em không "chống lấy" !

Du lịch, hoa này rất ham
Nga Trần Thị Thúy, hoa cam trắng ngần
Sắc hương nức tiếng xa gần
Hoa khô vườn tét (test), mười phân vẹn mười

Một loài hoa lạ, rất tươi
 Ngân Bùi Thị Bích, em cười với ai
 Hoa này là hoa on-sai (onsite)
 Hai năm mọc ở ma-lai (Malaysia), mới về !

Hoa gì rễ mọc lê thê
 Kim Ngân Bùi Thị, hoa về gờ-ba (G3)
 Rễ hoa từ ruộng quy-a (QA)
 Hoa, cành, thân, lá vươn ra đến gờ (G3)

Lương Hạnh Nguyên, hoa mười giờ
 Sắc hoa rực rỡ như cờ Việt Nam
 Nghe nhạc là hoa rất ham
 Hoa thích sờ-pót (sport), hoa làm rất chăm

Hoa gì khoe sắc quanh năm
 Chu Hồng Nhung tựa một trăm đóa hồng
 Hoa này tựa một dòng sông
 Có khi hiển dụ, khi dòng tố trào

Đinh Thùy Phương chẳng ồn ào
 Hoa khe khẽ nở như chào riêng anh
 Hoa tỏa hương vị trong lành
 Hoa lặng lẽ nở để dành riêng ai !?

Hồ Huỳnh Ngọc Thảo, hoa mai
 Bông hoa vun đắp mười hai tháng ròng
 Bông hoa của sự trắng trong
 Bông hoa ai cũng chờ mong, xuân về !

Hoàng Thị Thoa, đóa hoa lê
 Bông hoa tinh khiết của quê Vua Hùng
 Bông hoa có đủ công, dung
 Bông hoa ngôn, hạnh vô cùng đáng yêu

Lê Thị Hồng Thúy, hoa tiêu
 Bông hoa mới nở ban chiều hôm qua
 Hoa nở giữa vườn gờ-ba (G3)
 Một bông hoa nhỏ nhưng mà ngát hương

Nguyễn Thị Ngọc Trân, Hương Dương
 Bông hoa rực rỡ, dễ thương, ngoan, hiền
 Bông hoa luôn nở đầu tiên
 Chúc em xua hết ưu phiền thế gian

Bông hoa mọc cửa nhà quan
 Yến Hoàng Phan Thị , bình an hoa cười

Hoa luôn quấn quýt bên người
 Hoa mang lại những nét tươi cho đời

Vũ Thị Bích Vân, thật tươi
 Bông hoa hiển dụ bao người thắm mong
 Bông hoa tươi thắm trắng trong
 Ai người may mắn trao vòng tay em !?

Bùi Nhật An, tưởng lọ lem
 Bông hoa e ấp ai đem về trồng
 Hoa làm ấm lại đêm đông
 Hương thơm tỏa ngát khắp công vun vẩy

Trương Bích Thủy, hoa gì đây !?
 Một loài hoa đẹp leo dây kín dàn
 Hoa leo nhựa sống căng tràn
 Hoa mang sức sống cho bàn tay ai ?

Đinh Thị Hoàng Yến, đào phai
 Có em chúng bạn ai ai cũng cười
 Nghe tên là biết đến người
 Một bông hoa đẹp hồng tươi giữa vườn

Một bông hoa nắng đang vươn
 Hoài Thương Trần Nguyễn, bên sườn đồi xanh
 Hoa khoa sắc với vàng anh
 Phải chăng là đóa hoa chanh dụ hiền !

Ve kêu ngày hạ liên miên
 Hoa Dương Minh Ánh trước hiển dụ dàng
 Mắt hoa sao cứ mơ màng
 Khiến cho xao xuyến bao chàng mộng mơ

Yêu hoa nên tập làm thơ
 Hoa Mai Cát Phượng em chờ mùa xuân
 Tuy rằng gai mọc trên thân
 Nhưng hoa thơm ngát muôn phần ai ơi !

Vũ Thị Trang Tiên, hoa tươi
 Bông hoa mềm yếu và hơi khó trồng
 Anh nào gắng sức bỏ công
 Hương thơm, sắc dụ em không chối từ.

Lý Thị Mỹ Hạnh, vô tư
 Bông hoa nhí nhảnh ngụ cụ trước nhà
 Xinh như một đóa hoa trà
 Hương thơm thoang thoảng như là ngọc lan

Trông kia một đóa hoa ban
Em Vũ Giang Hạnh một làn gió xuân
Bông hoa chăm chỉ chuyên cần
Một sức mạnh lớn trong thân yếu gầy

Võ Ngọc Phượng má hây hây
Em là hoa mận trên cây thơm lừng
Hoa nở để báo tin mừng
Mùa xuân đang đến với từng chồi non
Nguyễn Thị Minh Hiền hoa tròn
Trời thôi tỏa nắng em còn trở bông
Hoa này là họ hoa hồng
Cộng thêm hương với lá, bông tươi màu

Trương Thị Thúy Vân, hoa cau
Bông hoa gắn kết với nhau chúng mình
Bông hoa thắm đượm nghĩa tình
Hương hoa dịu dịu như hình đám mây

Trần Nguyễn Cẩm Vân, nhài tây
Hoa hiền dịu đáng cây yêu kiều
Nếu hoa mà được cung chiếu
Hương hoa tỏa ngát làm siêu lòng người

Phạm Thanh Thủy, tuổi đôi mươi
Như nhành lan trắng còn tươi hương rừng
Hương thơm không phải thơm lừng
Hương thơm rất lạ chưa từng thơm hơn

Hoàng Lan Hương, đóa hoa zơn
Hương hoa lan tỏa tựa cơn gió lành
Hoa này bơi lội biển xanh
Hoa thường nghe nhạc, truyền tranh, phê cà (cà phê)

Bông hoa tên gọi Bà Bà
Lê Thị Hồng Thúy em là hoa chi
Cả ngày hoa ngủ li bì
Mỗi khi hoa thức tức thì rất vui !

Hoa này vẫy gió tới lui
Bảo Châu Nguyễn Thị thích mùi nướng : thơm !
Chân gà để ăn thay cơm
Bia tươi hoa uống, máy bơm cũng nhường !

Ngô Thùy Như rất dễ thương
Hoa lan, hoa huệ đều nhường hoa em

Hoa này rất thích ăn kem
Sô-cô-la hoa cũng thèm lắm thay

Hoa gì mà muốn được bay
Hồng Minh Nguyễn Thị, hoa tay rất tròn
Hoa không thể đợi mỗi mòn
Còn hoa, hoa nhụy, hoa còn bay cao

Hoa gì cứ thấy lao xao
Mỗi khi vắng vẻ, mặt ao lững lờ
Minh Trang Nguyễn Thị hằng mơ
Một khung trời rộng, đèn mờ, đàn-xing (dancing)

Bông hoa đang đứng một mình
Thanh Hiền Trần Thị vẫn xinh rạng ngời
Hoa này thích dạo biển chơi
Nghe nhạc cổ điển, thích nơi yên bình

Trần Thị Ngọc Phượng, lung linh
Sao hoa vẫn đứng một mình đợi ai
Bông hoa tươi mãi không phai
Bông hoa đón nắng sớm mai mới về

Bông hoa mang một lời thề
Ngọc Thanh Mai Đặng chưa hề quên ai
Dù bạn gái hay bạn trai
Khi đã kết bạn không phai mối tình

Bùi Nhã Phương, hoa thủy tinh
Bông hoa trong trắng mối tình thiết tha
Từ bạn gần đến bạn xa
Bạn nào cũng quý như là chị em

Nguyễn Thị Mỹ Hạnh, e hèm !
Bông hoa đồng nội ai đem về nhà
Hoa này chăm chỉ nét na
Tính tình vui vẻ, chan hòa, dễ thương

Hoa gì còn ướt đầm sương
Thùy Duyên Phan Thị, quê hương ngóng về
Đi đâu cũng nhớ đến quê
Nhìn anh đá bóng em mê, em cười

Bông hoa này cũng thật tươi
Anh Phương Bùi Thái có mười nét na
Tính tình vui vẻ thật thà
Em hay đi dạo và ca vang lừng

Nguyễn Trần Diễm Thư, hoa rừng Bông hoa gắn kết đệ huynh
Bông hoa vui vẻ tung bừng hát ca Hạnh Nhi Lê Nguyễn, Thông minh dịu dàng
 Hoa này cũng thích la cà Bông hoa này thích thời trang
Bia ngon em uống, nước trà thì thôi Bao nhiêu màu sắc em mang trên mình.

 Bông hoa nào vẫn đang ngồi Yến Nhi Trịnh Nguyễn càng xinh
Suy tư một góc để chồi lên xanh Hoa vui hoa vẻ, hoa trinh nữ này !
 Kiểu Hoa Đoàn Thị đó anh Hoa ơi, hoa đẹp lắm thay
Bông hoa trầm tĩnh màu xanh, hoa quỳnh Hoa này em sẽ trao tay anh nào.

KHÔNG ĐỀ

TUẤNLA - FIS HN

Em đã về chưa xuân đến chưa?
Nhốt trăng đáy cốc nhớ nhung thừa
Thả mây trong tóc bay ngàn hướng
Đời vắng nhau rồi ai thắng thua ?

Xuân đến rồi em, em chưa đến
Trăng tròn lại khuyết, khuyết tình ta
Chiều nay lại rót thơ trong nhớ
Rót cả niềm đau chảy mượt mà

Anh đếm mùa xanh trên sắc lá
Biết mầm đã héo buổi đầu tiên
Chiều nay trối mộng bên chân ghế
Nắng đón xuân buồn trốn dưới hiên

Em cũng như anh thềm chút nắng
Giữa mùa đông giá buốt đầy vơi
Hồn xuân xứ lạ buồn quay quắt
Đá cũng cần nghe tiếng sỏi cười

XA RỒI SO

LƯƠNG NGỌC ANH - FMB

SO nhớ lắm ai ơi
 Chung lưng đấu cật rạng ngời tấm gương.
 Ở đây sâu nặng tình thương
 Giúp nhau cùng tiến mở đường cho nhau.
 Mai đây dù có đi đâu
 SO ngày ấy chụm đầu vẫn vương.
 Thanh Bình sâu đậm tình thương
 Chuyện gì cũng tỏ, Phi thường, "OK"
 Ngọc Anh Bảo dưỡng say mê,
 Không được lên Quận ... thịt dê mới còn.
 Tóc chẻ "chạy chốn môi mơn"
 Vợ ngay bên cạnh, Lợi còn "chén" thêm!
 Ít đùa, tốt tính: Văn Kiên
 Đích danh họ Lại, Mang tên: "Còn đồ".
 Văn Long ít nói, thần thơ..
 Nhà trồng nhiều chuối "Nở mơ Chí Phèo"
 Đò Quan Nam Định thả neo
 Đình Nam thỏ thẻ, kéo theo khối nàng.
 Hữu Thành bị "bực" muộn màng,
 Tứ tuần mới rước được nàng về dinh.
 Liên Sơn phải sẵn "kháng sinh"
 Vì "dễ bị nhiễm", giữ mình khỏi lây.
 Soi mail người khác thành say,
 Vũ Văn Dương đó, thôi ngay kéo phiền!
 Một "ngài" quê tận Thái Nguyên
 Thích trêu người khác Duy Thiêm đứng rồi.
 Lê Anh Tuấn "sút" xồng hơi
 Chưa thay quần kịp lúc chơi về nhà.
 Mỗi người là một bông hoa
 FMOBILE đó đậm đà ngát hương
 Dù đi trăm hướng ngàn phương
 Không đâu sánh được: Môi trường SO.

SAY

NGUYỄN ĐỨC TUẤN - FMB

Nghề mình vắn vít, tháo mobi!
Nâng niu chiều chuộng như là con thơ
Có khi nằng gắt bất ngờ
Có khi sương muối tình mơ đi làm
Đôi khi có máy nóng hổi
Rồi sang đóng máy thân tôi nhọc nhằn
Đón xuân đào quất cuối năm
Nào mềm, nào cứng ai chăm sớm chiều
Năm nay trời nổi giận nhiều
30/6 ai điều đứng lòng.
Miếng cơm manh áo long đong
Trầy tay đóng máy lưng cong thở than
Cuộc đời sao lắm gian nan
Sức người có hạn biết làm sao đây?
Chán đời ta mắc chứng say
Ngẩn ngơ, thơ thẩn suốt đêm ngày,
Trời Phật độ cho ta đã khỏi
Khỏi được bệnh rồi say vẫn say
Say thơ say nhạc lại say hoa
Say mê trời đất sáng tạo ta
Ta say đóng hàng như thừa trước
Say tìm chân lý sống hiền hoà
Say tình Fmber sống bên ta
Say duyên bằng hữu khắp gần xa
Bắt tay siết chặt nhiều đối tác
Tròn 20 tuổi vẫn chưa già.
FMB đổi mới giờ đây
Xây nhiều cao ốc khắp đó đây
Em xin sắp mua thêm cổ cánh
Vào com gõ lệnh bán sạch bay!!!

VĂN HÓA SỜ-TI-CÔ

THIỆMPD – FMB

Đã là người ép pê tê
Không ai không được, một lần “Sờ Cô”
“Ti Cô” sáng khoái cả người
Khiến ai cũng thích được sờ “Ti Cô”
Năm nay lạm phát hoành hành
Làm “Ti Cô” nhỏ, biết ngày nào To
FPT sắp tròn hai mươi tuổi
Nguyện cầu cho “hai mươi cê”(C20) biến mất
Ép ta phát triển vững bền
Mười ba tháng chín lại được “Sờ Cô”

GẶP ANH

TRƯƠNG HỮU THÀNH - FMB

Gặp Anh qua cuộc nhắn tin
Tình mưa mây sóng, biết tìm nơi đâu
FMB thật nhiệm mầu
Núi cao biển rộng chung câu tâm tình
Bảo hành tận tụy vẫn minh
Đôi ta đồng tình gieo những mầm vui
Gặp nhau trên mạng là cười
Làm sao nói hết những lời trái tim
Nẻo xa thương gọi nhớ tim
Sam Mô di động niềm tin tự hào
Quà tặng anh khoảng trắng sao
Tin hình rõ nét dạt dào tình Em
Giờ đây công việc bận bịu
Lòng dân vẫn vững nhìn về tương lai!

ÉP - MÔ - BAI MÃI MÃI...

NGUYỄN THỊ LƯỢT - FMB

Em ra đi với muôn vàn tiếc nuối
Ép mô bai với những kỷ niệm vui
Em đành lỡ niềm mơ em ấp ủ
Đồng đội ơi, công việc, những cuộc
chơi...

Phía sau em còn vượn ngàn tiếng gọi
Ép mô bai ơi hỡi ép mô bai
Những phút chia tay cúi đầu đi vội
Gió hoà ca ru điệp khúc Mô_SA

Em thắm nhủ
Bảo giá qua ...
Cho con tim hồng vui trở lại
Cơn gió thoảng qua đi vội vã
Đồng đội em lại tiếng nói bên nhau

Em ước mong doanh số lại tăng nhanh
Giấc mơ đau trôi đi vội vã
Trăm trái tim hòa ca cùng một nhịp
Ép mô bai mãi mãi, ép mô bai

CUỘC ĐỜI NGANG TRÁI

PHÙNG NGỌC HIỆP - FMB

Gặm một nỗi buồn trong cuộc họp
Ta ngồi dài, trông cuộc họp dần qua.
chờ nhân sự không đọc đến tên ta
Ngước tai nên xem đã dính đến ai
Nay sa cơ, họ biết phải làm sao
Dù thế nào đi nữa họ cũng cố vượt qua
Chịu đựng mọi gian khó

Ta sống mãi trong tình thương nỗi nhớ,
Thửa tung hoành, ngang dọc nay còn dấu
Nhớ cảnh uống bia ở Hiếu béo
Với tiếng hô vang cả một góc
Với khi hát khúc nhạc FPT
Lượn qua lượn lại chúc những lời tốt đẹp
Trong men bia cùng lẫn với nỗi lấu
Biết bao giờ mới lấy lại được những ngày đó

Nào đâu những đêm dạo biển thời nghỉ mát
Ta say nồng mở những chai bia bằng đũa
Đâu những ngày đi đánh AOE
Ta lặng nhìn những ngày vui sướng
Đâu những ngày ngồi chơi cờ tướng
Đâu những ngày dã ngoại hùng ca
Ta đợi giá cổ phiếu lên cao
Để giành lại những gì đã mất
Than ôi! thời oanh liệt nay còn đâu.

PHÚT CHIA XA

NGUYỄN THỊ NGỌC NGÀ - FMB

Thật là gần, mà cũng thật rất xa
Ta lẫn nhầm lại tên đồng nghiệp
Bao kỷ niệm cùng nhau sướng khổ
Ngày tháng ấy mong dài mãi không xa.
Thời gian ơi, hãy chậm lại giùm ta
Để nói hết những điều còn ấp ủ
Ngày chia xa có người đã cố cười
Sao nước mắt cứ lăn dài trên má
Muốn nói cùng nhau đôi điều nhưng khó quá
Giọt nước mắt nói hết niềm thương
Đã xa rồi nhanh quá thời gian ơi
Xin gửi lại những kỷ niệm về nhau.

Chia tay nhau, tìm một con đường mới
Vì việc lớn ta đành quên phận nhỏ
Lại chấp chững bước đầu tự lập
Mình già rồi họ có nhận cho không(?)
Bằng kinh nghiệm chấp cho ta đôi cánh
Bằng sức mình hãy cố vươn lên
Để hi vọng một sớm mai gặp lại
Để không bao giờ lại phải chia xa.

THÀNH PHỐ TRẺ

HàngĐM - FSoft

Ở một thành phố nhỏ xinh, nơi có những hồ nước nằm rải rác trong lòng thành phố. Những hồ nước là nơi hẹn hò lý tưởng cho các cặp tình nhân tạo dáng các kiểu yêu nhau, là khu vực kiếm sống của các chú nhỏ lang thang nhằng nhặng bám theo khách du lịch, là thiên đường tập dưỡng sinh cho các ông bà lão, là nguồn cảm hứng dạt dào và bất tận cho các tâm hồn lãng mạn ngồi trầm ngâm ngắm sương giăng trong bóng chiều buông. Thành phố có những đại lộ ngập lá vàng rơi vào mùa thu và những dãy phố ngập nước mênh mông trong những ngày mưa lớn. Thành phố ấy có tôi, một người trẻ tuổi như bao người trẻ tuổi khác.

Tôi bị thất tình. Không hẳn thế nhưng tạm gọi là như thế. Chính xác hơn đó là một cuộc chia tay mà tôi là người muốn nó phải vậy. Cuộc đời mỗi con người như là cái cây bốn mùa thay lá, chứng kiến hàng tá những

cuộc hội ngộ và chia ly. Nên chẳng cần phải nói cũng đủ biết tâm trạng của tôi thế nào. Dù là người nói lời chia tay nhưng trong lòng tôi cũng phải trải qua những cảm giác chẳng dễ dàng gì, mà cảm giác kinh khủng nhất có lẽ là sự hụt hẫng khi mình không còn một điều gì đó quen thuộc ở bên. Mỗi khi có chuyện gì không vui tôi đều mò về nhà, leo lên giường, nằm chìm sâu và rơi mãi rơi mãi vào không gian sâu thẳm của thế giới riêng mình. Dù khi nói lời tạm biệt tôi rất cứng cỏi và lạnh lùng nhưng không thể phủ nhận được những nỗi buồn đang len lỏi trong sâu thẳm những ý nghĩ của mình. Tôi lặng lẽ ngồi xuống bàn ăn mà mẹ tôi đang đặt từng món xuống bàn. Sau vài lần không gặp may trong chuyện tình cảm tôi chợt hỏi trên đời này có ai thương yêu tôi bằng ba mẹ tôi hay không? Những đứa con khi gặp sóng gió vẫn thường mò về tổ ấm của mình nằm thiêm thiếp như một con thú bị thương để rồi qua nỗi buồn lại đi mãi miết như gia đình ba mẹ chưa từng tồn tại. Tôi cũng

đang tự hỏi giờ này anh có mò về nhà ăn một bát cơm của mẹ anh nấu hay không? Tôi chắc chắn rằng anh đang mò mẫm ở một quán rượu ồn ào nào đó, nói năng những ngôn từ khó nghe với hội bạn và nốc rượu như nước lã. Anh không buồn thì ngày nào cũng lướt lướt ngoài quán rượu với một phần cuộc sống đầy những mảng tối của anh mà tôi không biết. Chỉ một lần tình cờ thấy anh chửi nhau với ai qua điện thoại mọi cảm xúc trong tôi biến mất thay vào đó là sự sợ hãi. Tôi không thể tưởng tượng nổi tâm trạng của một người mẹ khi có đứa con ngày nào cũng về nhà giữa nửa đêm trong hơi rượu và mùi thuốc lá nồng nặc sẽ như thế nào. Nhưng tôi có thể biết được một phần cái cảm giác của ba mẹ tôi mỗi khi tôi về nhà muộn. Và con gái ba mẹ không đủ dũng cảm để tin rằng những tình cảm trong sáng và chân thành của mình có thể cảm hoá được những khoảng tối đã bao trùm rất lâu rồi trong tâm hồn của một người xa lạ. Tôi đọc được những tia hận thù đầy ánh lửa trong đôi mắt vốn dĩ đầy u buồn những câu chuyện cuộc đời của anh. Thực ra tôi đã làm một việc rất đối lạnh lùng. Bởi tôi đã đóng sầm lại một cánh cửa hết sức tốt đẹp trước mặt anh. Tôi được gia đình nâng niu từ nhỏ còn anh đã sớm phải bươn chải với cuộc sống, sớm có những chai sạn và cay đắng, sớm phải chịu bao mất mát tủi hờn. Mà tôi dù đôi lúc có yếu mềm nhưng cũng không đủ niềm tin để tin rằng cuộc sống giữa hai chúng tôi có một tiếng nói chung. Thêm một lần, tôi cảm giác mình thất vọng về tình yêu của tuổi trẻ, chỉ nhì nhằng qua loa vài giây phút rung động bông bột và lãng mạn. Tôi không có niềm tin ở anh và cũng không có sự hy sinh nào lớn lao dành cho anh cả. Đơn giản, tôi còn gia đình tôi, công việc của tôi và niềm đam mê của tôi. Lẽ nào tôi bỏ tất cả và hy sinh tất cả để chạy theo với niềm tin có thể đánh thức được những phần tươi đẹp trong anh? Mà thực tế tôi cũng không muốn anh phải khác. Anh đã sống như thế bao năm nay thì cứ để như vậy. Chẳng ai có quyền tước bỏ của ai cái lẽ sống riêng của mình. Có điều tôi không muốn đi với anh chung một con đường. Tôi bỏ dở bát cơm và dắt xe ra đường. Ba mẹ tôi lại lặng lẽ lắc đầu. Có bao nhiêu bậc cha mẹ lắc đầu và không hài lòng về những đứa con trong cái thành phố nhỏ xinh này?

Thành phố của tôi tấp nập vào ban đêm. Đến 9 giờ tối ngồi trên một quán cà phê ở tầng 3 nhìn quanh khu vực bờ hồ vẫn còn thấy những dòng sông xe chảy miết, chảy miết. Kể cả đôi khi còn nhìn thấy những đàn chim cánh

lắp lánh trong ánh đèn bay ngang qua. Tôi rất say mê những ánh đèn khuya trên đường phố nên thường hay về nhà muộn. Cái thứ ánh sáng luôn làm tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh mình rực một màu hoa lệ. Cái thứ ánh sáng như những viên kim cương lấp lánh tôn vinh vẻ hào hoa và lãng mạn của thành phố tôi. Buổi tối mà dựng xe dưới lòng đường và ngồi trên bậc tam cấp của nhà Hát Lớn, dưới ánh sáng chói chang của đèn cao áp ngồi hút những que kem mát lạnh cùng bạn bè thì mới tuyệt làm sao. Hay là ngồi ở chợ Đồng Xuân vẽ tranh cát trong những gian sáng loá ánh đèn. Hoặc chỉ giản đơn ngang qua Hàng Đường mua chút ô mai rồi lang thang đắm chìm vào không gian rực đỏ của những chùm đèn giấy trên phố Hàng Mã hay lững thững trên phố Nguyễn Xí chọn những cuốn sách mới tinh mà giá rẻ tới gần một nửa. Những lần về nhà muộn của tôi đơn giản chỉ là thế thôi. Mà ba mẹ tôi chưa một lần hài lòng về tôi và trong mắt ba mẹ tôi không phải là đứa con ngoan trong khi tôi đủ chín chắn để không giao lưu với bạn bè xấu. Để mỗi khi buồn, không phải những đứa con muốn về nhà tâm sự với ba mẹ mà thường tìm cho mình những chốn riêng tư.

Và tôi cũng có một chốn riêng tư ấy.

Quán lạng và hiển, nằm khuất trong khu phố nhỏ. Bên ngoài quán chẳng có gì nổi bật, thậm chí mầu ve nâu nâu và khung cửa gỗ sơn đen còn gợi cảm giác cũ kỹ. Nhưng bước vào bên trong lại là một không gian độc đáo đầy nghệ thuật. Khung cửa giữa kiểu vòm có ốp đá làm viền và ô cửa sổ xây cách điệu thành chiếc giá đựng bình gốm nổi liền phòng trong với phòng ngoài. Phòng ngoài giống như tiền sảnh của ngôi nhà, hứng trọn ánh sáng mặt trời từ cửa lớn và ô cửa sổ nhìn thông ra đường. Phòng trong rộng hơn, ấm áp hơn với những chiếc đèn lồng đan từ mây tre treo trên tường. Quán trải thảm, tôi tháo giày nhẹ nhàng những bước chân trần, đi một vòng, sờ tay lên những nét hoa của những khung tranh treo trên tường, tỉ mỉ nhìn những nét hoa văn độc đáo của những chiếc bình gốm đặt trên giá hay cúi xuống những chiếc bình lớn có cắm hoa khô đặt giữa phòng. Mọi thứ ở đây đều như là những dấu lặng. Từ tiếng nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn dịu dịu, luồng quạt điện phả phất, những chiếc đệm vải im lìm tựa nơi góc tường, ánh nến lung linh đến những bông hoa bất tử vàng rực xen lẫn đám hoa khô. Tôi ngồi bó gối ngoan và hiển như một con mèo nhỏ đầy đơn côi. Chắc rằng ba mẹ tôi đang thở dài lo lắng cho tôi và nghĩ rằng tôi đang hư hỏng ở một nơi ồn ã nào đó trong lòng thành

phố. Trong khi ba mẹ không hề biết tôi phải mạnh mẽ lắm để tự mình quyết định để chối từ một người bạn không cùng “gam màu” cuộc sống với mình. Tôi thêm được viết thật nhiều để ba mẹ tôi biết rằng cuộc sống của giới trẻ bây giờ có những điều mà ba mẹ không thể tưởng tượng nổi.

Đã từ lâu tôi không còn quan tâm đến mọi người nghĩ gì vì ai cũng có cuộc sống riêng của mình, không ai có quyền phán xét ai cả, miễn là mình không làm điều gì sai trái, miễn là mình có thể được sống thoải mái với niềm đam mê của riêng mình. Tôi biết ba mẹ tôi không hài lòng về tôi. Trong mắt ba mẹ tôi, Hà Nội là một nơi đầy rẫy những sự lừa dối, những cảm dỗ, những cướp giật, chích hút và tệ nạn. Con gái ra khỏi nhà vào buổi tối nửa bước sẽ bị những rủi ro trên bủa vây và sớm muộn không hư hỏng thì cũng bị người khác làm hại. Ba tôi gọi điện liên tục vào các buổi tối hỏi tôi đang ở đâu. Nhiều khi, tiếng điện thoại làm tôi thấy khó chịu, mất hứng cả một buổi tối đẹp trời và thanh thản. Nhiều khi, tiếng điện thoại làm lương tâm tôi cắn rứt, dằn vặt và khổ sở như là tôi đang là một đứa con hư. Tôi, có ba mẹ được quan tâm và chiều chuộng hết mực nhưng lại muốn biến tôi thành búp bê trong tủ kính, bắt tôi phải sống cuộc đời của người khác, muốn nhào nặn tôi thành một đứa con lý tưởng. Còn tôi lại không muốn một biến cố lớn nào xảy đến với gia đình mình, không muốn đập tan một tấm gương trong suốt như pha lê, không muốn nói với ba mẹ tôi một điều quan trọng là trong suốt thời gian dài qua, không biết từ bao giờ, tôi đã bị mắc chứng bệnh trầm cảm. Giải pháp duy nhất của tôi là ra khỏi nhà vào những buổi tối cuối tuần cùng những người bạn. Những lúc như thế, tôi thấy cuộc sống mới thật dịu dàng. Dù ba mẹ tôi vẫn biết tôi ở đâu trong thành phố này bằng cách gọi điện qua di động, nhưng đã từ lâu tôi không biết phải nói với ba mẹ tôi thế nào nên tôi chỉ im lặng. Mẹ tôi không biết con gái mẹ có một tâm hồn hết sức phức tạp và đa cảm. Nên đến một khoảnh khắc nào đó trong cuộc đời, tôi không thể tiếp tục đóng kịch được nữa, tôi để mặc mọi người trong gia đình nghĩ tôi là một đứa con gái hư. Một mình tôi mãi miết với niềm đam mê của mình, quan sát, tìm ý, cảm nhận và viết văn. Tôi giống như một con ngựa hoang bứt mình ra khỏi những rào cản vô hình đầy đau đớn. Đau đớn vì vô tình khoét sâu nên một khoảng cách vô hình giữa tình giữa con cái và cha mẹ. Nỗi đau mà chỉ cần một lời thổn thức và khóc oà, nỗi đau mà chỉ cần tôi đủ dũng cảm để nói

hết với cha mẹ mình và cần sự giúp đỡ, cảm thông.

Rất lâu sau, tôi vẫn sống cuộc sống như vậy. Về nhà muộn và lặng lẽ với niềm đam mê riêng của mình. Tôi không buồn về chuyện tình cảm lãng nhách đã qua, mà buồn bởi gia đình chưa một lần hiểu mình và buồn vì một nỗi đơn côi của tuổi trẻ đầy khao khát và hoài bão.

Một hôm khi ánh đèn xe của tôi lại làm rạng bùng cái ngõ nhỏ vào đêm khuya, tôi nhìn thấy có tờ giấy cài ngoài cửa. “Chị làm ơn mỗi khi đi dắt xe ra khỏi ngõ mới nổ máy, và mỗi khi về hãy tắt máy từ đầu ngõ và dắt vào cho em nhờ. Ký tên, hàng xóm.” Hàng xóm của tôi có 5 gia đình. Một nhà to nhất chỉ có hai ông bà già vì con cái đã ra ở riêng. Hai nhà kế bên nhà tôi thì một nhà đã có con đàn cháu đống, một nhà mới sinh con nhỏ xíu xiu trông dễ thương là...Chỉ có nhà đối diện có một cô con gái chắc chỉ kém tôi một hai tuổi.

Tôi gấp tờ giấy lặng lẽ kéo cửa và dắt xe vào nhà. Sau mỗi lần đóng cửa tôi trả lại sự tĩnh mịch và bóng tối cho căn ngõ nhỏ, nhưng từ trên cao, ánh sáng của khung cửa sổ của căn nhà đối diện vẫn hắt ra nhẹ nhàng. Vì là ánh sáng của chiếc đèn chụp nên hẳn rõ một bóng cô gái tóc dài ngồi trong đêm đen. Hẳn là cô gái ấy đã gửi lá thư đến cho tôi. Có lẽ nó là đứa duy nhất trong cái ngõ nhỏ này quan tâm đến “đời sống” của những người xung quanh.

Một tối tôi lại về khuya. Nhưng ngõ nhỏ nhà tôi hôm đó rực sáng ánh đèn và tiếng ồn ào qua lại. Mọi người nhìn tôi như sinh vật kỳ lạ từ trên trời rơi xuống. Đã từ lâu tôi cái ngõ nhỏ có nhiều người chuyển đến chuyển đi không biết tôi là ai và tôi cũng không biết hàng xóm mình là ai. Con bé hàng xóm đã tự tử. Chẳng ai biết vì lý do gì. Người ta còn đang tìm nguyên nhân. Ba mẹ tôi đi về quê giỗ ngoại, tôi cũng lúng túng chẳng biết xử trí ra sao chỉ biết lặng lẽ kéo cửa trở vào nhà, từ khe cửa rơi ra một lá thư.

“Chị là đồ độc ác, chính chị đã bóp nghẹt trái tim em. Hàng tối em sợ hãi khi nghe thấy tiếng xe của chị ra đi và hồi hộp mong chờ tiếng xe chị trở về, từng phút từng giây. Em bị ám ảnh bởi tiếng xe của chị, em bị hoá điên bởi tiếng xe của chị. Em cũng thèm được ra ngoài vào buổi tối, thèm được đi chơi vào buổi tối. Thèm được buồn chuyện điện thoại và cười khúc khích vào buổi đêm như chị. Em cũng là một con người trẻ tuổi. Cuộc sống của em đầy ngọt ngào và bức bối trong 4 bức tường đã từ lâu từ lâu, từ trước khi chị đến đây ở. Và tiếng xe

của chị là giọt nước tràn ly...”

Tôi rùng mình sợ hãi không dám đọc tiếp lá thư. Bởi tôi cũng đã từng có lúc ở trong tâm trạng như thế. Đúng là trái đất nghiêng nên chẳng có chút thăng bằng gì trong cuộc sống này. Giá mà người ta lấy bớt của chỗ này bù vào chỗ kia một tý thì sẽ không ai quá khổ, không ai quá sướng, không ai quá tự do, không ai quá tù túng, không ai quá thừa, không ai quá thiếu. Trong đêm khuya, tôi

nghe rõ cả tiếng tim tôi, đập rộn ràng. Đôi khi, đó là những nhịp điệu bất thường và sợ hãi, đôi khi đó lại là những nhịp điệu trề trề và tràn đầy sức sống. Bất giác, tôi muốn ba mẹ tôi hiểu được những nhịp đập của trái tim mình. Và tôi nhắc máy gọi điện cho ba mẹ, dù đêm thành phố đã dần chìm vào trong yên lặng.

THƠ VỀ CÁC THÀNH VIÊN FYT KHÓA 8 VÀ 9

ĐẶNG THANH TÙNG - FYT khóa 8

“Dù ai đi ngược về xuôi
Nhớ ngày giỗ Tổ mùng mười tháng ba”.
Tháng ba thì đã đi xa,
Tháng tư cũng hết, nhớ ra mấy điều:
Tội lỗi thì chẳng bao nhiêu
Từ khi vào được, tiến tiêu sương đời (FYT)
Sinh hoạt thì chỉ có cười
Ăn chơi, nhảy múa rồi ngồi cãi nhau.

Bác Hải là chúa lau tau
Toàn đi đến muộn rình nhau phạt tiền.
Nom mặt thì có vẻ hiền
Thế mà “thác loạn” thì điên nhất nhà.

Sau đấy là Thuỷ bà già
Mình “trâu” còn cứ như là xì tin
Bằng nhắng thì có em grin
A Hải bảo quét, em xin về nhà
Hỏi thì em lại ờ à:
“Chối thì không có, về nhà còn hơn”

Nom như là thợ quét sơn
Là anh Minh Hiếu, ở ban điều hành
Có tiếng là nói lạnh chanh
Huy, đầu cũng vậy, luôn tranh nói nhiều
Nói thì anh cứ nói liều
Đặc biệt là kể chuyện điều nhất nhà

Bóng đá thì có bác Kiên
Bác Phương, bác Kỷ “tự nhiên”, bác Thành
Ngày trước lớp phó có danh
Giờ đi làm việc thành anh dân thường

Lại còn có một chú Phương
Cùng anh Phương nữa - lăm Phương thế nhờ.

Viết ra mới thấy lờ mờ
Thành viên không nhớ nên giờ làm sao?
May mà trí tuệ anh cao (Tác giả đấy)
Mở file tiền phạt ở “tao đếch cần” - Chú ý : File excel của
thủ quỹ để ở thư mục có tên “tao đếch cần”

Thể thao có Nguyễn Anh Tâm
Vi ưa chạy nhảy, lúc hâm cũng nhiều
Xin tiền cũng rõ là điều
“Tháng này anh thiếu, chú chiều cho anh”.

Trung tâm mình có mấy anh
Được học bổng bộ mà xanh cả người
Ấy mà lúc nào cũng tươi
Đếm đi đếm lại là mười một anh
Tùng, Trường, Bách, Quý, Thành, Thanh
Thêm Thông, Thái nữa rồi Hưng rồi Tùng (chú này là
TùngMT)
Một chú còn sót cuối cùng
Tên là Chương đó cũng chung với đoàn mình

Tiếp đó là đến em Minh (MinhNN)
 Tiếng là con gái mà xinh như là:
 Cô Cẩm, ai cũng chẳng tha
 Bị em lườm phát, thành ma tức thì

Chú Mạnh, đáng chú cây si
 Đầu thì lúc lắc, bệnh gì chú ơi?

Tùng khoe là đã biết bơi
 Bạn Hiệp ta đó, cũng hơi chuyên cần (lớp trưởng phải
 nịnh tí)

Mỗi tội bạn cũng độc thân
 Cái tội văn lảm, ai cần Hiệp đâu

Trên áo có cái đầu lâu
 Là bạn Đạt trọc, là cầu thủ hay
 Hay ở việc đốt lưới hay
 Lưới bạn chẳng thấy nhằm ngay lưới nhà

Làm lãnh đạo vẫn còn gà,
 Chú Hùng Đoàn Mạnh, chú là thằng hâm - Trên blog
 chú tên là Hùng hâm

Ăn uống rất có thành tâm
 Bạn Hùng Hoàng Mạnh, nặng cân nhất đoàn
 Mỗi khi mình có liên hoan
 Ai ngồi cùng bạn, thì toàn ngồi xem

K9 còn có mấy em
 Hai Linh với Tiến cùng "em" Thanh già

Lại còn có Tĩnh đại ca
 Cùng với bác Đức đi ra đi vào
 Mỗi khi thấy bác Đức vào,
 Là ta lại thấy bác chào rất tươi
 Bác Giang có dáng đười ươi
 Bác Minh thì đúng dáng người Bách Khoa
 Nói chớ có bảo điều ngoa
 Bác Khuê là tướng đại gia phát tài
 Nhìn bác bắt rất là hài (làm thủ môn mà)
 Đúng chắn hết cả, đổ tài vào gôn.
 Bác Duy bận việc chuyên môn
 Bác Hưng có tiếng ôn tồn từ xưa.
 Có mấy em gái muốn cưa
 Nhưng bác chẳng thích vì chưa đến hồi...

Hôm nay ta viết thể thôi
 Bốn mươi mốt bạn ta lời đủ vào
 Dù cho người thấp người cao
 Người gầy, người béo, tên nào cũng vô.
 Bất chợt nhìn cái đồng hồ
 Nguyên một buổi tối pờ rở nhất ta
 Mong các bác hãy thứ tha
 Đọc bài đừng có kêu la "tên Tùng" (tổn thọ chết)
 Em là hay nghĩ lung tung
 Ai mà ý kiến là xung quỹ liễn (cẩn thận nhé =)) =)))

TÌNH ANH

CANDY

Anh chỉ là một ngôi sao băng
Vụt qua đời em rồi vụt tắt
Biết đâu, trong mắt em
Ngôi sao ấy chỉ thoáng như cơn gió
Nhưng dù là một ngôi sao vụt qua
Anh vẫn thấy ngôi sao trong lòng mình bật khóc
Những đêm dài nhớ em
Anh không tài nào ngủ được.
Với ước mơ là ngôi sao của cả đời em
Anh bàng hoàng với những gì mình hi vọng.
Có lẽ nào chỉ mong manh như thế
Anh lại yêu em nhiều hơn cả tình anh!
Những đêm buồn anh lang thang trên phố
Cố quên lòng mình, quên ánh mắt của em
Và ngôi sao trong anh ghen thờ
Khi thấy đường nào cũng dẫn đến nơi em.
Anh biết rằng em đã có ngôi sao cho riêng em
Ngôi sao ấy sẽ bên em mãi mãi
Thôi anh đành làm ngôi sao vụt tắt
Tự thiêu cháy lòng mình cho nỗi nhớ về em...

TÌNH LẠNG

BHF

Thân tặng bạn tôi

Em gặp anh giữa ngút ngàn desktop
Những in-tơ-phết-sờ đồ dẫn, lem nhem.
Chắc hẳn tối qua anh miệt mài không ngủ
Ánh mắt đầu tiên hồ hững vậy thôi.
Những ngày đầu anh mãi mê cùng dự án.
FixBug vội vàng đầu để ý đến em,
Cô com-tờ nhí nhảnh, duyên duyên
Cũng đánh vật với requirements củ chuối
Rồi sau những phút giây xì trét ấy
Café cuối tuần, chân gà nướng ăn đêm
Em chợt nhận ra lòng mình xao xuyến
Tắm chân tình chàng hộ pháp galant.
Ai bảo Trời sinh anh galant đến thế!
Làm hồn em sóng sánh nước hồ Tây
Nhưng anh vẫn vui cười vô tư lự
Biết đâu rằng anh tạo Bug Fatal
Requirement em thay đổi lan man
Cơ hội thật gần, nhưng không đủ làm tan
Khoảng cách vô hình, chống chọi, hoang mang
Em cố Zip nhưng version chưa Update
Chạy theo anh, em thấy mình mỗi mết
Anh ngại ngần, anh toan tính chi anh?
Giấu trong lòng một tình cảm mong manh
Em run rẩy trong chiều đông giá lạnh
Tình đầu tiên em thấy mình khờ dại
Anh mật mờ nhưng chẳng thể phôi phai
Hồn em lạnh khi gặp kẻ thứ hai
Vẫn đợi chờ Acceptance Test của ai!

TRẺ CON XƯA VÀ NAY

QUOCND - FSoft

Cũng như bạn, tôi có một tuổi thơ
Thuở trốn tìm, bắn bi,... ngày thơ một thuở
Tôi bồi hồi bỗng nhớ
Đâu rồi tôi cái thuở xa xưa
Trẻ con ngày xưa thích tắm mưa
Chơi cút bắt, nhảy dây, chơi chuyền, chơi bắn nã
Bông nở bông tàn, tạt lon... vui vui quá
Rong rần lên mây ông chủ không có ở nhà
Trẻ con ngày xưa hớn hờ đợi mẹ đi chợ về nhà
Thế nào cũng có chút quà, chút bánh
Trốn học đi chơi đôi khi bị đánh mắng
Trốn góc nhà khóc lóc bù loa
Mùa hè về trời phượng hái chùm hoa
Làm móng giả, làm đồ hàng vờ mua bán
Chơi mọi trò đã chán
Bắt đầu trèo tường hàng xóm trộm trái cây
Đôi khi mọi sự kết thúc bằng roi mây
Nhưng tức lắm lắm như oan uổng lắm
Rồi dỗi rồi hờn đòi mua quà mua bánh
Ăn vạ nằm lăn nước mắt ngấn nước mắt dài

Chơi thật vui chỉ ghét cái học bài
Khổ sở thể, chữ con còng con cuốc
Đi học về tay chân bao giờ cũng lem luốc
Bình mực xách theo cây bút lá tre dài
Tuổi thơ trôi đi năm tháng miệt mài
Xa xôi quá cái thời ngày xưa ấy
Tự nhiên tôi bỗng thấy
Những ngày xưa thân ái quá êm đềm
Trẻ con bây giờ, như em tôi, em bạn...
Suốt ngày lóc cóc computer
Rồi game online, phim ảnh hết cả ngày thơ
Nó cáu gắt "anh chưa già mà... lắm cảm
Suốt ngày mộng mơ những điều xa vắng
Thời buổi này rảnh quá mới làm thơ"
Có lẽ nó đúng một phần, vì cơm áo gạo tiền
"Hoài cổ rờm" cũng trở thành cái tội
Dạo này tôi sống vội
Chẳng biết phải làm sao
Chẳng biết phải thế nào
Nước chảy bèo trôi ai cũng bị cuốn theo
Tôi đành giữ ở đáy hồn những niềm thơ mộng mị
Hạnh phúc chỉ có thể tìm ở những điều bình dị
Hôm qua, hôm nay và ở cả mai sau...
Mỗi thời mỗi khác nhau
Vẻ đẹp thời đại cũng xoay chiều đổi hướng
Dù sao tôi vẫn luôn tin tưởng
Những gì đã qua không mất bao giờ...

TRUNG THU TRONG TÔI LÀ...

MH - FSoft

Có lẽ cho đến bây giờ, lũ trẻ quê tôi vẫn giữ được những niềm háo hức, mong đợi mùa thu như chúng tôi ngày xưa vậy. Nếu mùa xuân có thời tiết đẹp đẽ, được mặc quần áo mới, được lì xì... thì mùa thu cũng có nhiều niềm vui không kém. Mùa thu là mùa của khá nhiều hoa quả, đặc biệt là bưởi, na, thị... và nhất là món cốm. Hồi còn nhỏ, anh em tôi thường tranh thủ lúc đi hái rau là dứt một ít bông lúa về nhờ bố mẹ làm cốm. Tôi vẫn nhớ hương vị của cốm mẹ làm, thơm ngon hơn cốm bán rong rất nhiều. Làm cốm cũng khá đơn giản. Mang bông lúa tươi non về, dùng đôi dũa gỗ tuốt hạt ra, rang qua một chút rồi giã, rồi sấy bỏ vỏ trấu đi. Nếu thích ăn cốm giòn, mình có thể rang lại lần nữa. Một hương vị đậm đà thơm mùi lúa mới thuần khiết mà cốm bây giờ không có được. Còn buổi trưa, anh em tôi thường trốn bố mẹ sang nhà chú xin thị. Mấy anh em thường tranh nhau những quả thị tròn, vàng óng và thơm nức. Xin được thị rồi, mấy anh em lại chạy về nằng nặc đòi mẹ đan rọ để đựng thị, rồi thế nào cũng lại tiếp tục tranh giành nhau những cái rọ đẹp hơn. Cuối cùng mẹ tôi đành lần lượt dạy anh em tôi cách đan rọ để chúng tôi khỏi làm phiền mẹ nữa. Tôi nhớ rằng hồi đó tôi thấy tôi đan cái rọ nào cũng xinh đẹp hết.

Nhưng có lẽ điều chúng tôi mong đợi nhất vẫn là

tiếng trống giục già kêu gọi thanh thiếu niên đi tập văn nghệ. Cứ đầu tháng 7 âm, sau khi đoàn thanh niên của xóm đi học múa hát ở tỉnh về, chúng tôi lại được tập hợp lại để học múa hát. Tùy theo độ tuổi, chúng tôi được chia thành 3 đội: thiếu niên, thanh niên, nhi đồng để tập. Và mỗi tối ăn cơm xong, trẻ con cả xóm lại kéo nhau ra tập trung đông đủ tại con đường chính của xóm. Những đứa bé chưa đủ tuổi thì hò reo nghịch ngợm, đuổi nhau và la hét ầm ĩ. Những bác có con cháu đi múa thì hay ra xem con mình tập tành thế nào. Những đứa trong đội múa hát thì ngưng ngưng, nhưng không dẫu về tự hào, hằng say tập luyện. Đêm 14/8 âm ba, đội được lên xã cắm trại và thi múa với các xóm khác. Tối 15, cả lũ lại kéo nhau về xóm biểu diễn cho bà con và nhận quà trung thu. Tiếng trống trung thu đã trở thành niềm vui của tất cả dân làng quê tôi. Truyền thống đó được giữ gìn từ thế hệ này sang thế hệ khác. Thậm chí thanh niên chúng tôi khi đi làm xa quê, rằm trung thu vẫn tranh thủ về để xem xóm mình múa hát và cắm trại. Tôi thích không khí vui vẻ, háo hức của lũ trẻ. Chỉ cần nhìn thấy chúng cười đùa là tôi có thể quên hết buồn phiền trong người và thấy mình như trẻ lại.

Trung thu trong tôi còn là những chiếc bánh nướng, bánh dẻo thơm ngon. Không hiểu vì ngày xưa tôi còn bé, hay tại vì nhà nghèo mà tôi thấy bánh nướng, bánh dẻo hồi đó ngon đến thế. Tôi nhớ mỗi rằm trung thu, sau khi lĩnh quà của xóm, chúng tôi lại hí hửng mang về khoe bố mẹ. Bố mẹ tôi thường không ăn mà chia đều cho mấy anh em, và bao giờ chúng tôi cũng ăn hết trước khi ý định để dành chọt đến. Ngày đó chúng tôi chỉ được ăn bánh nướng bánh dẻo vào dịp trung thu nên chúng tôi mong ngóng lắm. Có lẽ vì thế mà bây giờ tôi thấy bánh ngon chẳng? Giờ có thể ăn bánh thỏa thích thì tôi lại không còn cái cảm giác ngon như ngày xưa nữa...

Càng đi xa, tôi càng hiểu rằng rằm trung thu không chỉ là tết của trẻ con mà còn là truyền thống tốt đẹp của dân tộc, đi đâu tôi cũng luôn nhớ về quê hương làng xóm, nhớ về tuổi thơ tràn đầy hạnh phúc. Rằm trung thu năm nay tôi lại về ...

VỀ FMB HẢI PHÒNG

TRẦN TRƯỜNG GIANG - FMB Hải Phòng

Nghe về nghe về
Nghe về chuyện nhà F
Tính tình bốc chất
Là chị Thủy già
Thích ăn thịt gà
Là Thủy Nhân sự
Trông như bé bự
Loan Hành chính đây
Chăm chỉ không gầy
Em Hiền tạp vụ
Trông như lính ngự
Anh Sơn kinh doanh
Hay đi loanh quanh
Quần sale nói ngọng
Giọng hát rất hay
Em Chinh thủ quỹ
Xấu trai hết ý
Đích thị Trung kho
Anh bạn mũi to
Hòa kho giao nhận
Lúc nào cũng bận
Chị Huyền kế toán
Lo toan mọi việc
Em Vân lễ tân
Cùng phòng rất thân
Em Dinh xinh gái
Tính tình hăng hái
Em Sơn "hắc lòi"
Nói chậm thều thào
Hải kểu kỹ thuật
Cậu bạn chân thật
Chính là Giang tôi
Hay hỏi lòi thòi
Anh Long mới về

Và tôi xin thể toàn là sự thật
Lời chào thân mật xin hết tại đây!!!

CHUYỆN TÀY ĐÌNH!

ĐOÀN HỒNG NHUNG – FMB

Chuyện xảy ra vào một đêm không trăng, khi toàn bộ các thành viên của đội PGs FMB đi làm chương trình roadshow ở Quảng Ninh đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc đó cũng phải hơn 2h sáng, đang ngon giấc, bỗng tôi mơ màng nghe tiếng đập cửa và tiếng gọi eo éo của con gái. Mắt nhắm mắt mở tôi bò ra khỏi giường mở cửa. LinhTTP đang đứng ở đó, giọng căng thẳng: “Chị ơi, bọn nó đang làm gì ấy, chị sang mà xem”. Đêm đó, đội PGs chúng tôi có 3 phòng nữ và 2 phòng nam.

Mất cay xè do còn ngái ngủ, tôi theo LinhTTP tới đập cửa phòng của nhóm con gái. Vài phút đợi mở cửa cũng không giúp tôi tỉnh táo ra chút nào. Cuối cùng, cửa phòng cũng được mở ra. Đập vào mắt tôi là cảnh một nữ có form giống Lan người mẫu đang nằm sắp trên giường, trên người chỉ mặc áo lót và dưới mặc váy hồng. Phía trên, HảiPN đang ở tư thế không thể hơn được nữa. Nếu có thể bị ném từ trên giường rơi xuống đất cho tỉnh ngủ thì lúc đó tôi cũng tựa như vậy. Đường như nhận thấy sự khó chịu của tôi, TrungNQ vợ với

một chiếc chăn và phủ kín lên người nữ đang nằm dưới. Chúng kiến cảnh đó tôi tức phát điên và quát lên: “Tất cả giải tán về phòng đi ngủ ngay, đây không phải chỗ để các cô các cậu làm những chuyện như thế này”. Tôi không kịp tìm hiểu xem cụ thể sự việc như thế nào mà về phòng ngay vì công việc ngày mai còn rất bận rộn và vất vả.

Sáng hôm sau, cả đội xuống tập trung muộn 15 phút và tôi không quên “lên lớp” cả đội một trận đến nơi đến chốn về việc làm tối qua. Suốt ngày hôm đó công việc diễn ra suôn sẻ nhưng cứ hễ lên xe thì cả trai lẫn gái lại thì thục truyền nhau xem cái gì đó trên máy điện thoại. Tôi lấy làm thắc mắc và dùng “quyền lực” ép nhân viên đưa điện thoại cho tôi xem. Trên màn hình điện thoại là cảnh nóng tôi bắt gặp đêm qua. Và, có nằm mơ tôi cũng không tưởng tượng được là nhân viên của mình lại nghịch đến thế! Nhóm PGs đã dàn dựng đóng cảnh nóng và nhân vật nữ nằm sắp do VũNC thủ vai cực đạt...

G6 ĐIỀN CA

LUCNQ – FSoft

1. G6 – Một trang sử mới viết
 Ất Dậu vừa đóng dấu son
 Gờ-sáu (G6) thành lập mới tròn một năm
 2. Thuở sơ khai, luyện quân kiểm hợp đồng
 Nhớ về cái thuở xa xăm
 Toàn bộ G-roup có dăm sáu người
 Công việc lại rất buồn cười
 “Dân tin” đi học như người ngoại thương
 Tài chính, sản xuất, tiền lương
 Dự báo, phân tích, thị trường, bán, mua
 Ngày đêm ra sức thi đua
 Học tập nghiệp vụ không thua chuyên ngành
 Kiến thức tu luyện đã thành
 Khách hàng chưa có cũng đành ngồi không
 Anh Tuấn vội kiểm hợp đồng
 Không cho các chú chơi rông cả ngày
 3. Những hợp đồng đầu tiên, và sự phát triển rực rỡ
 của năm 2005
 Hợp đồng nay đã đến tay
 Anh em hăng hái xông ngay vào làm
 Bầy-Pê-Êt (BầyPS) đã sẵn sàng
 Anh nhìn mặt chú gửi vàng P&G
 Nói xong anh vội ra đi
 Kiểm vài chú Nhật cũng vì Trường Giang
 Dự án giờ đã xếp hàng
 Êt – lu – I (SUE) đó anh sang chú mày
 Quyền bính đã nắm trong tay
 Nhưng thiếu người giỏi Giang vay Tú-Ta (TúTA)

Tu-Ta bản tính thật thà
 Cứ giao việc khó Tú là máu ngay

Anh Tuấn quả thực tài thay
 Anh bay chuyển nửa kiểm ngay Đi vì (SDV)
 Khách hàng cứ liến tù tì
 Thái Lan lại ký tức thì phây-hai (phase2)
 Pì Gi (P&G) dự án kéo dài
 Triển khai chưa hết đã cài máy Pam (MarsNG)
 San – ny – ô (Sanyo) cũng muốn làm
 Vẫn đang sản xuất đã bàn phây sau (SDV2)
 Ấn Độ không biết ở đâu
 Dự án rất lớn cũng câu về mình (BPL)
 Anh Tuấn thì lo thực tình
 Dự án lớn quá sợ mình khó kham
 Anh em thì quyết tâm làm
 Nhưng riêng anh Tuấn lại bàn cách thuê
 In đồ 3 chú kéo về
 Mời qua Ấn Độ thăm, về Pờ-len (Plan)
 Công việc thì rõ ràng quen
 Nhưng quy mô lớn ta bèn liên quân
 Lúc đầu ta thấy In (Indonesia) cần
 Về sau ta giới Ấn (Ấn Độ) cần đến ta
 Nói ra thì chuyện trong nhà
 Nhóm em-bét-đứt (Embedded) ta là tiên phong
 Nhóm khác muốn có hợp đồng
 Để mô (demo) cho Nhật là công nhóm này
 Công nghệ rằng rất là hay

Nguyệt Nam cũng bậc anh hùng
 Nhóm em-bết-đặt (embedded) anh dùng để-mô (demo)
 Nhật khoái Nhật cười hô hô
 Bao nhiêu dự án anh vợ vào mình
 Các chú giờ đã thành tinh
 Phải lo lớp trẻ nhóm mình giúp anh
 Tuyển người thì rất là nhanh
 Làm sao đào tạo cho thành chân nhân?
 Đầu tiên anh tuyển chú Xuân
 Rồi thêm chú Chính, chú Sinh, chú Tùng
 Chú Quốc giới thiệu chú Hoàng
 Em Phương, Út Hội, Cao Giang thiên tài
 Em Hiền đi với em Hòa
 Thêm em Phong nữa vậy là ba em
 Em Hằng thì đã cũ mềm
 Em Như như đã làm quen chỗ nào
 Tất cả ngả mũ xin chào
 Chúc cho G-6 tự hào đi lên
 Tiến lên ta quyết tiến lên
 Tiến lên ta quyết tiến lên hàng đầu
 Hàng đầu rồi biết đi đâu
 Đi đâu không biết hàng đầu cứ đi.

Nên phải nghiêm cấm máy quay, chụp hình
 Bảng to treo rõ chình ình
 Anh em mong ước giá mình ở trong
 4. Xây dựng đội ngũ, đào tạo lớp trẻ
 Việc kiểm hợp đồng đã xong
 Lại lo đến chuyện phân công thế nào
 Xếp Tuần lại hợp anh hào
 Các chú phải xắn tay vào với anh
 Gian nan vất vả cũng đành
 Làm xong dự án sẽ thành Pi-eo (PL)
 Việt Nam mình vẫn còn nghèo
 Anh giao chú Lực cầm chèo en-gi
 (MarsNG)
 Biên Hòa là chỗ phải đi
 Chú Nguyên nhận Ét-Đi-Vi (SDV) về làm
 Lại nói đến chuyện Thái Lan
 Trí-nờ-mờ (TriNM) chắc sẽ làm Pi-eo (PL)
 Ấn Độ mới lắm gieo neo
 Trường Giang chắc phải cầm chèo một
 phen
 Tú-TA công nghệ đã quen
 Có bao nhiêu sức chú đem ra dùng

NGƯỜI CON GÁI MANG TÂM HỒN CỦA NƯỚC

HUYNQ - FYT

Sáng thức dậy, mở cửa sổ cho cơn gió ùa vào. Chợt nhận thấy cái man mát nhẹ nhàng của một ngày đặc biệt. Phải chăng vì hôm nay là 8/3? Đến không khí cũng đã ngập tràn một nét dịu dàng hiền hậu như người con gái!

Ngồi một mình trong căn phòng nhỏ. Không ồn ào, không náo nhiệt. Nơi chỉ in dấu từng nhịp đập tĩnh lặng của thời gian. Thấy nhớ và muốn viết về chị. Em đã định viết về chị từ trước, viết thật nhiều mà chưa biết nên bắt đầu thế nào. Có lẽ ngôn từ vốn vẫn chưa đủ để có thể diễn tả hết xúc cảm. Nhưng hôm nay em sẽ viết. Viết để tặng chị, một người mà em rất mến yêu - người con gái mang tâm hồn của “Nước”.

Em vẫn nhớ thuở nhỏ được học rằng: Khi còn trong bụng mẹ, con người ta đã có nước chở che. Em vẫn nhớ lần đầu hòa mình vào dòng nước xanh trong nơi con sông quê mát rượi, để nước ôm mình vỗ về, hiền hậu và bao dung. Em vẫn nhớ những lần nô đùa đến khát khô cổ họng, về đến nhà là tìm đến nước đầu tiên. Em vẫn nhớ đôi môi em quanh năm nứt nẻ, để biết rằng em cần nước mọi lúc, mọi nơi. Và em nhớ, nước chiếm 3/4 trái đất!

Lớn lên một chút, khi lần đầu đứng trước biển khơi, em đã biết nước thật rộng lớn mênh mông. Em cũng

biết nước còn đến từ trong phong ba, bão tố. Em đã biết khi nước dâng trào là tất cả bị cuốn trôi. Em đã biết nước cuộn mình là sẽ nhấn chìm mọi thứ. Em biết nước bào mòn cả sỏi đá, cắt phá cả sắt thép bê tông. Em hiểu nước hiền hòa và gần gũi nhưng cũng dữ dội biết chừng nào. Em biết nước là một phần tất yếu của cuộc sống!

Đến khi gặp chị, em được biết thêm về một người con gái mang tâm hồn của “Nước”. Em thấy trong chị sự dịu dàng và thân thiết biết bao. Cái buổi đầu tiên gia nhập ngôi nhà chung FYT, em thấy K8 chỉ có một người con gái. Nhưng qua thời gian, em nhận ra nếu thiếu người con gái ấy, K8 sẽ thiếu đi 3/4 sức sống tinh thần. Em thấy ở chị nhiều điều lắm!

Thấy ở chị trong một ngày Chủ Nhật nhiều nắng, chị đến HITC với một bó hồng trên tay. Ngắm chị bận rộn với những bông hoa rực rỡ, đẹp hồn nhiên như một bức tranh. Thật khó để nói đầu mới là hoa của đất trời. Chị không mang một vẻ đẹp khiến người khác phải ngưỡng mộ hay trầm trồ. Nhưng ở chị toát lên một vẻ đẹp rất riêng, rất con gái. Đơn giản mà cuốn hút vô cùng.

Thấy ở cách sống của chị luôn chất chứa tình cảm, sự quan tâm và sẻ chia. Đọc blog của chị, em thấy những

suy tư, những ngọt ngào, những sở thích rất yêu và cả những nụ cười “như mùa thu tỏa nắng”. Chỉ gặp chị mỗi sáng chủ nhật hàng tuần nhưng không chỉ em mà hẳn nhiều người đều thấy chị thật gần gũi, thân thương. Có lẽ chị mang một nét duyên thầm.

Có những lần thấy chị trong một phút nhìn xa xăm. Cảm tưởng trong chị có cả ngàn ước mơ và dự định. Trong cái nhìn của chị tràn ngập sự mạnh mẽ lẫn tự tin. Đầy đam mê và quyết liệt. Có phải ai cũng biết rằng: Cô gái có vóc người nhỏ nhắn kia lại chứa đựng nhiều sức mạnh tiềm tàng đến vậy.

Chị đi nhiều nơi, đến nhiều chỗ. Một người con gái ưa chinh phục và khám phá. Nhiều cảm nhận, nhiều lắng đọng. Không phải ai cũng khiến em khâm phục nhiều như chị. Chị luôn làm em thấy ngỡ ngàng về sự

sâu sắc. Cuộc sống có được bao nhiêu người con gái vừa sắc bén lại vừa rất gần gũi như chị chứ.

Chị dường như là sự kết hợp hoàn hảo của dịu dàng và mạnh mẽ. Của nét hiền hòa phương Đông và của sự năng động phương Tây. Của quá khứ, của hiện đại. Như dòng nước, vừa êm dịu vừa dấy sóng.

Em thấy mình còn nhiều điều muốn viết, nhưng chỉ sợ càng viết càng làm nhạt nhòa đi vẻ đẹp của sự thực mà thôi. Em chỉ biết từ lâu đã yêu nước và yêu vẻ đẹp của tâm hồn chị. Chúc chị hãy luôn là chị: “Nước, mạnh mẽ, dẫn thân và quyết liệt”.

Ước mong cho chị sẽ gặp được chàng trai nào có trái tim đủ lớn để có thể yêu hết những điều chị có. Chị nhé!

ĐỒNG NGHIỆP NƯỚC NGOÀI ĂN TẾT VIỆT

PHUONGPN1 - FSoft HCM

Chỉ còn hơn một tuần nữa là tới Tết Nguyên đán 2008! Đối với mỗi người Việt Nam, đặc biệt là những người xa quê, ai cũng mong Tết về sum họp bên gia đình, họ hàng, bạn bè, mong ước một năm mới với nhiều niềm vui và hạnh phúc sẽ đến. Đối với những đồng nghiệp người nước ngoài đang làm việc tại FSoft HCM như chị Yuko Fujita, anh Hikiishi Hiroyuki và một vị khách – anh Takeshi Amano thì không biết các anh chị ấy nghĩ gì về Tết Việt Nam? Mời anh chị và các bạn lắng nghe những cảm nghĩ và chia sẻ của họ về Tết tại Việt Nam để hiểu thêm về các đồng nghiệp người nước ngoài đang làm việc cùng chúng ta nhé!

Tại phòng FWB, mọi người đã quen với sự có mặt của hai đồng nghiệp đến từ xứ sở hoa anh đào, chị Yuko Fujita và anh Hikiishi Hiroyuki.

Chị Yuko vào làm việc tại FSoft HCM từ tháng 02/2006. FS HCM là công ty thứ 3 chị làm tại Việt Nam. Trước khi vào FSoft HCM, chị Yuko đã từng làm việc tại công ty du lịch và công ty dịch thuật. Chị cho biết: “Chị sống ở Việt Nam đã 7 năm rồi và cũng đã ăn Tết Nguyên đán của Việt Nam 5 lần. Chị nói được tiếng Việt như thế này cũng nhờ trong 2 năm đầu tiên sống ở Việt Nam, chị học tiếng Việt thôi”.

Tết Nguyên Đán đầu tiên của chị Yuko tại Việt Nam cũng là năm đầu tiên chị xa nhà và là năm có nhiều kỷ niệm nhất, năm 2002. Năm đó chị đã có một chuyến du

xuân xuyên Việt từ Sài Gòn tới Hà Nội và chặng dừng tại Hội An và Huế. Chị Yuko nhớ lại: “Ngày 30, chị ở Hội An. Không khí nhộn nhịp và sôi động khác hẳn với ở TP HCM. Ở đây, hàng quán vẫn mở. Bạn có thể đi dạo chơi, ăn uống và mua sắm. Chị cũng mua một bó hoa nhỏ xinh xinh về bày ở phòng khách. Buổi tối, đi thăm quan bằng thuyền nhỏ trên sông và con gái của cô lái thuyền hát một số bài hát cho Yuko nghe cũng là một kỷ niệm khó quên”.

Khi ở Huế, chị có đi thăm Đại Nội. Lúc chị tới đó, có một nhóm người Việt Nam gần 20 người cũng tới thăm quan. Khi nhìn thấy chị là người nước ngoài, họ kéo tới hỏi thăm. Lúc đầu, chị Yuko rất sợ nhưng chị vẫn trả lời các câu hỏi. Mọi người hỏi chị từ đâu tới? Chị có biết tiếng Việt không? Chị có thể hát một bài hát Việt Nam được không? Trò chuyện được một lúc, chị cảm thấy gần gũi hơn và chị đã hát bài hát “Bụi phấn”, bài hát tiếng Việt duy nhất mà chị biết hát lúc đó. Chị còn bắt nhịp cho 20 người cùng hát nữa. Khi chia tay, mọi người xin địa chỉ của nhau và vẫn giữ liên lạc tới tận 2 năm rưỡi sau đó.

Ngày mừng 3 Tết, khoảng 5 hay 6h sáng, chị tới Hà Nội. Cảm giác đầu tiên là thời tiết rất lạnh. Chị vẫn nghĩ Việt Nam là nước nhiệt đới nên thực sự rất bất ngờ về thời tiết khi đó. Cũng may, chị có chuẩn bị áo ấm trên xe bus nhưng vẫn phải mua thêm một đôi vớ. Chị cũng rất

thích Hà Nội vì theo chị Hà Nội là nơi có nhiều bảo tàng nhất so với các vùng miền khác của Việt Nam, nhất là bảo tàng Hồ Chí Minh có rất nhiều tư liệu quý.

Tết Nguyên Đán năm 2003, lần đầu tiên chị Yuko về thăm gia đình ông xã ở Nha Trang. “Chị về chơi, có ông bà, bố mẹ, họ hàng, làng xóm tới hỏi thăm rất vui! Chị cảm thấy được quan tâm, gần gũi và hoà đồng với mọi người”. Và đây cũng là chuyến đi giúp cho chị Yuko hiểu thêm về ông xã tương lai để bây giờ, Việt Nam đã trở thành quê hương thứ 2 của chị.

Những kỷ niệm về ngày Tết Việt Nam đối với chị Yuko còn là sự tương đồng và khác nhau giữa phong tục văn hóa ngày Tết. Trong ngày Tết cổ truyền của cả hai dân tộc đều có múa lân, các gia đình đều nấu những món ăn truyền thống, người lớn lì xì cho trẻ con. Tuy nhiên, ở Nhật Bản, các gia đình thường làm bánh dày màu trắng không nhân, có thể nướng hoặc luộc ăn cùng với súp. Tùy từng vùng miền, người ta thêm các loại rau và thịt vào trong súp. Còn ở TP HCM và Nha Trang – quê chồng chị, Tết đến, các gia đình thường chuẩn bị bánh tét - loại bánh làm từ gạo nếp, được gói hình ống tròn, trong có nhân đậu xanh và thịt. Tết năm ngoái, chị về Nhật. Bố mẹ chồng cũng có gửi cho bố mẹ đẻ chị bánh tét và họ thích lắm. Chị Yuko còn đặc biệt ấn tượng về truyền thống lì xì ở Việt Nam. Chị cho biết: “Ở Nhật, người lớn thường chỉ lì xì cho trẻ con. Ở Việt Nam cũng thế nhưng con cái còn mừng tuổi cho ông bà và cha mẹ. Chị thấy rằng, đây là một phong tục đẹp và có rất nhiều ý nghĩa, thể hiện sự biết ơn của con cháu đối với ông bà cha mẹ.

Cùng làm với chị Yuko tại phòng FWB còn có anh Hikiishi cũng tới từ xứ sở hoa anh đào. Anh Hikiishi tự nhận mình là người ít nói nhưng anh thấy làm việc ở FSoft HCM rất thuận tiện vì anh có thể nói chuyện và

trao đổi công việc với mọi người bằng tiếng Anh hoặc tiếng Nhật. Anh Hikiishi gia nhập gia đình FSoft HCM từ tháng 04/2006 nên anh cũng chưa có dịp ăn Tết Nguyên Đán của người Việt Nam. Tuy vậy, trong Tết dương lịch vừa rồi, anh cũng có đi xem bắn pháo hoa. Theo anh Hikiishi thì Tết ở TP HCM, anh chưa cảm nhận được gì nhiều vì thời tiết ngày nào cũng “the same”. Còn ở Nhật có 4 mùa nên Tết đến là mọi người biết ngay và đều cảm nhận được. Anh cũng cho biết thêm là ở Nhật Bản, trong ngày Tết cổ truyền, mọi người thường đi lễ chùa, sau đó thì đi ăn uống rất vui. Anh Hikiishi cũng hy vọng trong tương lai sẽ có dịp ăn Tết Nguyên Đán Việt Nam để hiểu thêm về đất nước của những đồng nghiệp đang làm việc cùng anh hàng ngày.

Anh Takeshi Amano không phải là FSoftier như anh Hikiishi và chị Yuko mà là đại diện partner của FSoft HCM. Tuy nhiên, anh Takeshi cũng ngồi chung phòng làm việc với dân FS HCM được gần 2 năm. Với tính tình trẻ trung, anh cho biết sở thích đi du lịch làm cho anh không thể ngồi yên khi Tết tới xuân về. Năm ngoái, anh đi Hong Kong, còn năm nay trong dự định, điểm đến của anh là Thái Lan. “Không thấy anh nhắc tới việc ăn Tết tại Việt Nam. Hay là anh không thích Tết cổ truyền của người Việt?”. Anh Takeshi trả lời là không phải anh không thích Tết Việt Nam mà do kỳ nghỉ Tết của Việt Nam ít quá. Hơn nữa, anh đang thời trai trẻ nên muốn đi đã. Mấy năm nữa có gia đình rồi, anh sẽ ăn Tết Việt Nam nhiều.

Chị Yuko, anh Hikiishi và anh Takeshi, mỗi người đều có những cảm giác và những kế hoạch riêng trong dịp nghỉ Tết sắp tới. Qua những kỷ niệm và suy nghĩ của các anh chị ấy, các bạn chắc cũng hiểu hơn về những đồng nghiệp nước ngoài đang làm việc cùng chúng ta trong ngôi nhà FSoft HCM.

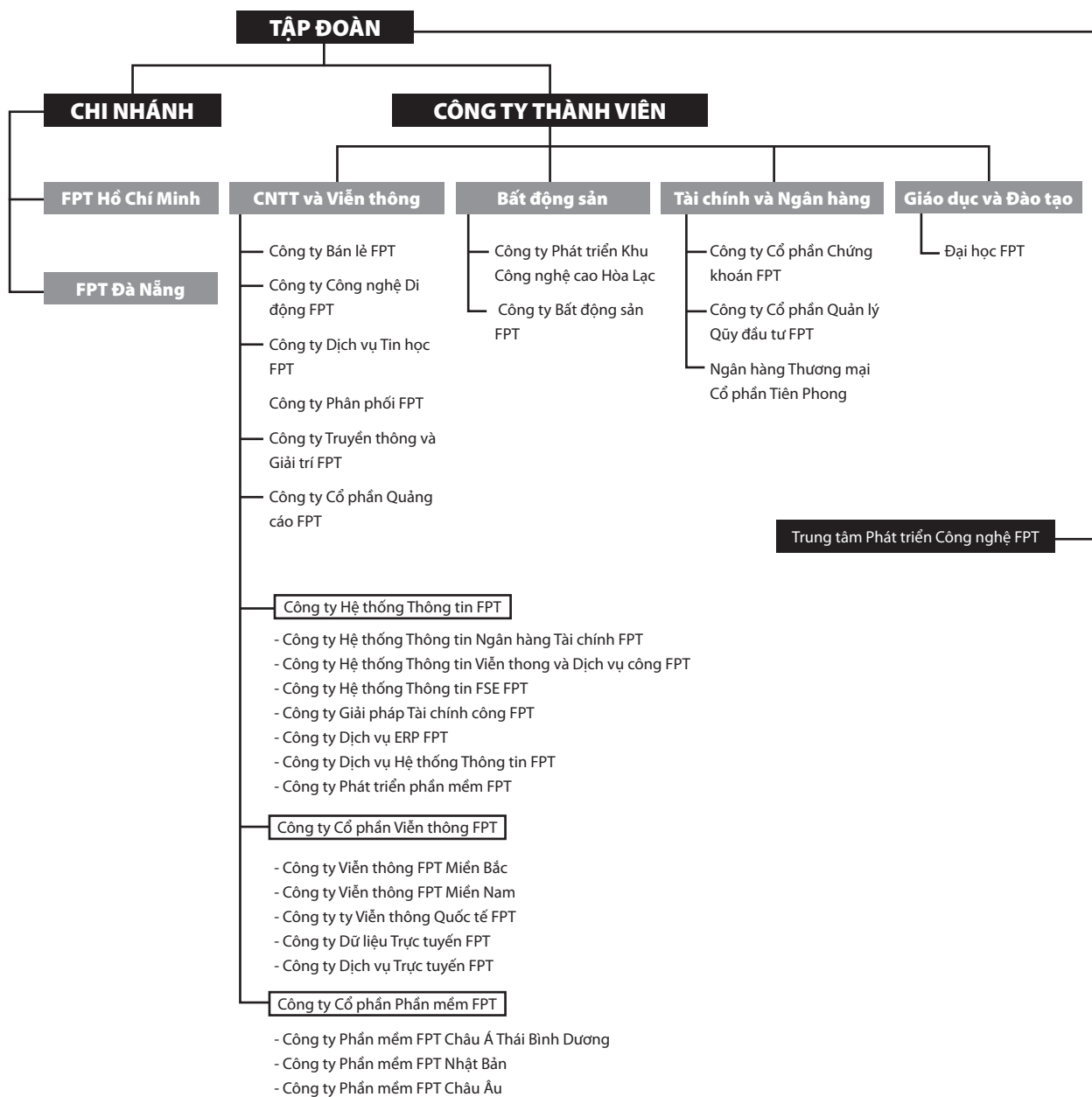
VỊNH VỀ MOUSE

THANGLH - FSoft

Cong cong vừa đặt một bàn tay
Anh vuốt, em xoa khắp cả ngày
Hai ngón khêu khêu, ba ngón nắm
Miệt mài cho khỏi Tester chê...
Loay hoay em kéo từ trên xuống
Lụi cụi từ dưới anh đưa lên
Tối ngày cột đỉnh (coding) mồ hôi chảy
Anh ở trên ơi có hiểu không?
Cái dây em buộc ở phía sau
Anh đừng giật mạnh kéo em đau
Nhờ nó ngày ngày em vẫn sống
Cho thỏa lòng anh được vuốt xoa
Việc xong thử hỏi còn cần nữa?
Hay là lại chán chảng buồn tay?
Giá ở cơ quan thay cái mới
Hàng Zin anh lại thích vuốt xoa...

Hanoi, May 23th 2006

SƠ ĐỒ TỔ CHỨC TẬP ĐOÀN FPT

TÊN VIẾT TẮT CÁC ĐƠN VỊ THÀNH VIÊN VÀ CÁC BAN CHỨC NĂNG

FIS.....	Công ty Hệ thống Thông tin FPT
FSoft	Công ty Cổ phần Phần mềm FPT
FPT Telecom hoặc FOX.....	Công ty Cổ phần Viễn thông FPT
FMB.....	Công ty Công nghệ Di động FPT
FDC	Công ty phân phối FPT
FU.....	Đại học FPT
FRT.....	Công ty Bán lẻ FPT
FSC.....	Công ty Dịch vụ Tin học FPT
FMD.....	Công ty Truyền thông và Giải trí FPT
FPT Promo.....	Công ty Cổ phần Quảng cáo FPT
FPT Land	Công ty Bất động sản FPT
FPTS.....	Công ty Cổ phần Chứng khoán FPT
FHR	Ban Nhân sự FPT
FPF hoặc FAF.....	Ban Kế hoạch Tài chính FPT
FQA.....	Ban Đảm bảo chất lượng FPT
FCC.....	Ban Truyền thông FPT
FAD.....	Văn phòng FPT
FTH.....	Tổng hội FPT
FIM.....	Ban Công nghệ Thông tin FPT
FIR.....	Ban Quan hệ Cổ đông FPT
FYT.....	Đại học FPT - Trung tâm Phát triển Tài năng Công nghệ Trẻ FPT

Chủ biên: Vũ Thanh Hải
Ban biên tập: Nguyễn Thị Thùy Dương
Trương Thị Như Quỳnh
Lâm Hiền Anh
Trần Thị Lâm Thao
Đào Thị Bích Huyền
Mai Thị Lan Anh
Hoàng Ngọc Quý
Phối hợp sản xuất: Công ty CP Truyền thông NBN
Thiết kế: Bùi Viết Thắng
Nguyễn Đức Hòa

Giấy phép xuất bản số: 429/QĐXB
do Nhà Xuất bản Hồng Đức cấp ngày 28/8/2008
In tại: Công ty CP In Công Đoàn
Số lượng: 4.000 cuốn, khổ 19 x 24 cm
In xong và nộp lưu chiểu tháng 9 năm 2008